

First News
tuyển chọn & thực hiện

Điều bình dị thông thái

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

MỤC LỤC

Lời giới thiệu

NHỮNG BÀI HỌC BÌNH DI

Câu chuyện quét lá

Hy vọng

Chỉ là một suy nghĩ

Những vết bẩn

Cá lớn và cá bé

Cuộc đời không hối hận

Cái chết của người thợ săn

Cưỡi ngựa

Chọn bạn mà chơi

Buổi diễn thuyết ngắn gọn nhất

Nhịp cầu tình yêu

Chiếc xe hơi chạy bằng sức ngựa

Đội mũ cao

Người họa sĩ thông minh

Chim ưng trong chuồng gà

Thắp một ngọn đèn dầu

Di chúc

Bởi vì đó là con tôi

Để con thành tài

Một mình đi trong sa mạc

Quy tắc thành công

Ăn như thế nào

Qua sông

Nghệ thuật sinh tồn thông minh

Lý luận và thực tiễn

Con trai bác tiền phu

Gã ngọc

Thủy thủ

Sự tái sinh của loài điều hâu

Năm bắt thời cơ

Người hạnh phúc

Kinh nghiệm huấn luyện ngựa

Lạc đường

Câu chuyện chiếc bè tre

Gánh nước và đào giếng

Nữ thư ký của tổng thống

Lô-gic

Thiên đàng và địa ngục

Đáp án

Chiếc giày bị đánh rơi

Bức tượng vàng thứ ba

Răng mất lưỡi còn

Giá trị của sự sẻ chia

Chiếc hộp đựng giày

Thời cơ

Lanh trí

Chiếc lá hoàn mỹ nhất

SẮC MÀU THẦN TIÊN

Chỉ học được một nửa

Người muốn thay đổi vận mệnh

Địa ngục

Lời nhắc nhở của Thượng đế

Thu phục

Ý nghĩa của thành công

Túi tiền

Lấy nước

Bí quyết hạnh phúc

Cuộc hẹn với tử thần

CÂU CHUYỆN NGỤ NGÔN

Con sông nhỏ và sa mạc

Chim mỏ vàng

Khác với mọi người

Rùa và thỏ cùng thi trở lại

Sư tử và linh dương

Chuyện đơn giản

Cỏ trên lối đi cũ

Chiếc chìa khóa

Cao quý.

Con giun học đòi

Hai con chồn

Cái bóng của sơn dương

Rùa và sói

Lừa và chủ nhân

Cái bụng trống rỗng

Ba lời khuyên chân thành

Cây sồi và đám lau sậy.

Hậu quả của sự tham ăn

Gió và mặt trời

Con rắn hiếu chiến

Sự hối hận của ếch

Bình sắt và bình gốm

Con hươu ngu xuẩn

Thi ân và báo đáp

Gà và viên trăn châu

Áp lực và tiềm lực

Đôi cánh của gà

Châu chấu và cú mèo

Cáo và sơn dương

Sói và dê

Công lao

Bánh xe và bông vụ

Tranh luận

Ba cành cây

Mãng xà và báo

Sĩ diện của con quạ

Lời giới thiệu

Cuộc sống luôn chứa đựng nhiều bài học lớn, đồng thời mang đến cho con người nhiều trải nghiệm sâu sắc. Và con người thì luôn khát khao khám phá và chinh phục thế giới xung quanh. Nhưng cuộc đời mỗi chúng ta vốn không đủ dài để nếm trải hết mọi thử thách. Chính vì thế, việc học hỏi kinh nghiệm của người đi trước là điều vô cùng cần thiết.

Tập hợp những câu chuyện ngắn gọn nhưng thông thái của người xưa, quyển sách nhỏ này sẽ giúp ta hiểu hơn về những góc cạnh của cuộc sống, để chọn cho mình một tâm thế vững vàng và thanh thản đối diện với mọi diễn tiến của cuộc đời. Tập truyện được chia thành 3 phần:

Phần 1: Những bài học bình dị: Nhẹ nhàng nhưng sâu sắc, đơn giản mà tinh tế, những câu chuyện nhỏ trong phần này sẽ mang đến những hiểu biết thú vị về cuộc sống thường nhật cũng như về niềm vui – nỗi buồn, hạnh phúc – khổ đau, thành công – thất bại... trong đời mỗi người.

Phần 2: Sắc màu thần tiên: Cuộc sống có những điều kỳ diệu mà có thể vô tình ta không nhận ra hoặc chỉ biết đến nó khi phải trải qua một nghịch cảnh nào đó. Những câu chuyện trong phần này giúp ta hiểu được rằng chỉ cần để tâm quan sát hoặc nỗ lực hết mình thì phép màu sẽ hiển hiện ngay bên cạnh mình.

Phần 3: Câu chuyện ngụ ngôn: Xưa nay, thể loại ngụ ngôn luôn mang đến cho ta nhiều bài học thú vị. Và trong phần này, ta sẽ cùng khám phá những thông điệp sâu sắc thông qua câu chuyện về các đồ vật – loài vật ngộ nghĩnh quanh mình.

Học hỏi, trải nghiệm và chiêm nghiệm cuộc sống sẽ giúp ta có được sự thông thái để thấu hiểu mọi lẽ ở đời.

Trân trọng giới thiệu cùng độc giả!

NHỮNG BÀI HỌC BÌNH DỊ

Câu chuyện quét lá

Trong một ngôi chùa nọ có một tiểu hòa thượng. Công việc của cậu là quét sạch lá rụng trong sân chùa vào mỗi buổi sáng. Chỉ mỗi việc đó nhưng cũng mất rất nhiều thời gian, đặc biệt là vào mùa thu và mùa đông. Chính vì thế, cậu luôn tìm cách để công việc của mình bớt vất vả. Thậm chí cậu còn tìm đến các huynh đệ trong chùa để xin lời khuyên.

Biết được việc này, sư trụ trì liền gọi tiểu hòa thượng đến nói chuyện. Sau khi nghe tiểu hòa thượng trình bày, sư trụ trì mới lên tiếng:

- Ngày mai, trước khi quét sân, con hãy rung cây thật mạnh để toàn bộ lá trên cây rụng xuống. Và ngày hôm sau, con không cần phải quét lá rụng nữa.

Tiểu hòa thượng vừa nghe xong, liền nghĩ thầm trong bụng: “*Đúng là thầy thông minh hơn người. Mình đến đây đã lâu, cũng nghĩ ra rất nhiều cách, vậy mà vẫn không bằng một câu nói của thầy*”.

Thế là hôm sau, cậu dậy thật sớm, chạy một mạch ra sân và dùng hết sức để rung cây. Sau đó, cậu quét sạch lá rụng trong sân. Sau khi mọi góc ngách đều đã sạch sẽ thì cậu mới yên tâm quay về ăn cơm. Suốt cả ngày hôm đó, tiểu hòa thượng vô cùng vui vẻ.

Sáng ngày hôm sau, tiểu hòa thượng dậy sớm chạy ra sân xem thử. Cậu không khỏi ngạc nhiên khi mà mọi công sức của cậu ngày hôm qua đều đã trở nên vô ích bởi sân chùa vẫn ngập lá như mọi hôm.

Lúc đó, sư trụ trì mới bước đến nói với tiểu hòa thượng:

- Con có biết tại sao ta đưa ra ý kiến đó không? Đó là vì ta muốn để con hiểu rằng: bất kể hôm nay con cố gắng như thế nào thì ngày mai lá vẫn cứ rụng xuống.

Tiểu hòa thượng chợt hiểu ra rằng có rất nhiều việc không thể nào làm trước mà chỉ có thể học cách đón nhận nó với thái độ tích cực nhất mà thôi.

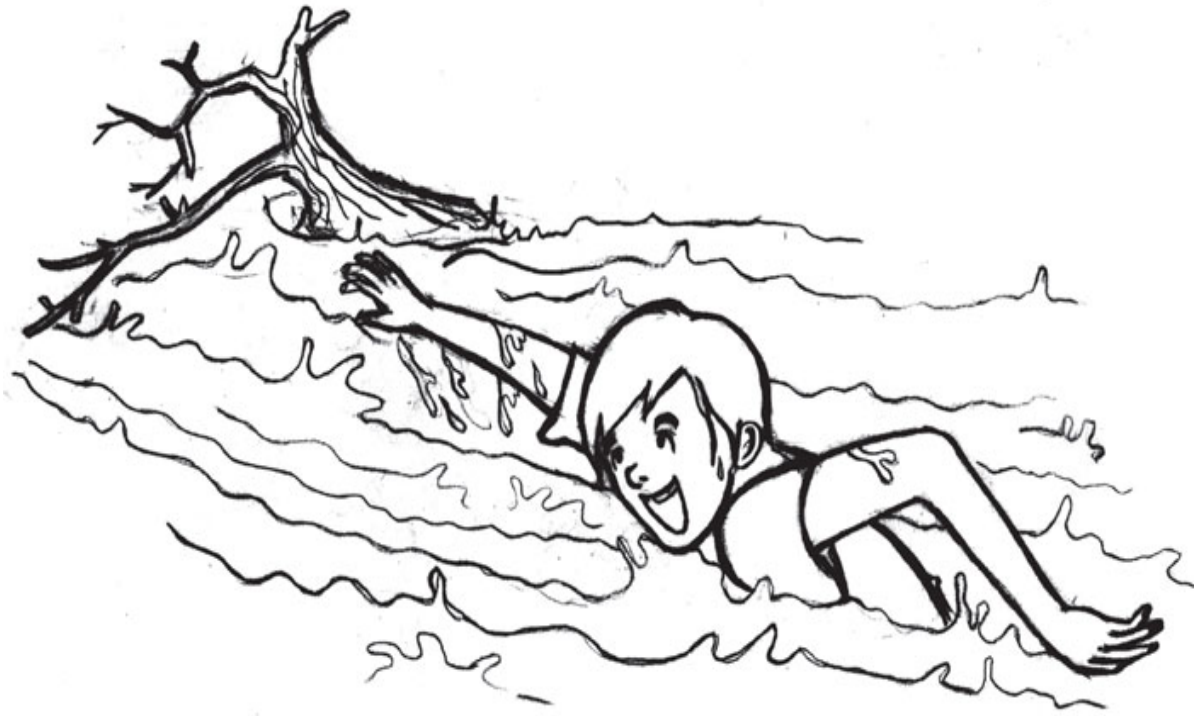
Hy vọng

Có một người bị nước cuốn và trôi đi như một cọng cỏ giữa dòng sông chảy xiết. Anh cố tìm một vật gì đó để bám vào nhưng bốn bề đều là nước nên chẳng biết bám vào đâu. Lúc ấy, anh thầm nghĩ: “*Phen này thì mình chết chắc rồi*”. Từ khi ý nghĩ đó xuất hiện, cơ thể anh chẳng còn chút sức lực nào để vùng vẫy nữa và bắt đầu chìm dần.

Nhưng ngay sau đó, anh chợt nhớ vào mùa hè vừa rồi, khi đến dòng sông này dạo chơi, anh nhìn thấy một cái cây mọc nghiêng ra mé sông và trong đó có một nhánh nằm sát mặt nước... Nghĩ đến đó, một tia hy vọng lóe lên trong anh và anh không còn hoảng hốt nữa. Cơ thể như được tiếp thêm sức lực, anh cố gắng vùng vẫy bơi về phía trước và cuối cùng đã đến được chỗ cái cây ấy.

Khi anh vươn tay nắm lấy nhánh cây thì bất ngờ nó gãy ngang. Nhưng cũng đúng lúc ấy có một người đi ngang qua, nhìn thấy anh đang vật lộn giữa dòng nước dữ nên đã kịp thời cứu giúp. Khi đã an toàn trên bờ, anh thở phào nhẹ nhõm và nói:

- Nếu sớm biết nhánh cây đó đã khô, có thể tôi đã không đủ sức bơi đến đó rồi.

Chỉ là một suy nghĩ

Ngày nọ, hai chàng trai cùng đến viếng thầy trong tâm trạng bất mãn. Họ cùng hỏi thầy:

- Thưa thầy! Công việc của chúng con vất vả quá. Mỗi ngày đến công ty, chúng con đều phải chịu nhiều ức hiếp. Xin thầy hãy chỉ bảo cho chúng con biết mình nên làm gì. Chúng con có nên từ bỏ công việc này hay không?

Người thầy nhắm mắt một hồi lâu rồi chỉ nói năm chữ:

- Chẳng qua là bát cơm.

Sau đó, ông xoa tay tỏ ý muốn cho hai người học trò lui ra.

Trở về công ty, một người lập tức xin thôi việc và trở về quê nhà làm ruộng. Còn người kia thì không động tĩnh gì.

Trở về quê, người thứ nhất áp dụng các phương thức canh tác hiện đại cộng thêm với việc sử dụng các giống cây trồng mới nên đã trở thành một phú nông. Trong khi đó, người ở lại công ty cũng đạt được thành tích không kém. Nhờ vào sự chịu thương chịu khó của mình cộng với nỗ lực học tập không ngừng nên anh đã được trọng dụng và vươn đến chức quản lý. Sau mười năm, hai người tình cờ gặp lại nhau.

Anh phú nông hỏi người kia:

- Thật kỳ lạ! Thầy đã cho chúng ta một câu nói năm chữ như nhau: “*Chẳng qua là bát cơm*”, tôi vừa nghe thì hiểu ngay ý thầy bảo rằng chẳng qua cũng chỉ vì bát cơm để sống thôi mà, cứ sao phải cố dựa vào công ty chứ. Thế nên tôi đã xin nghỉ việc. Còn lúc đó, tại sao anh lại không nghe lời của thầy vậy?

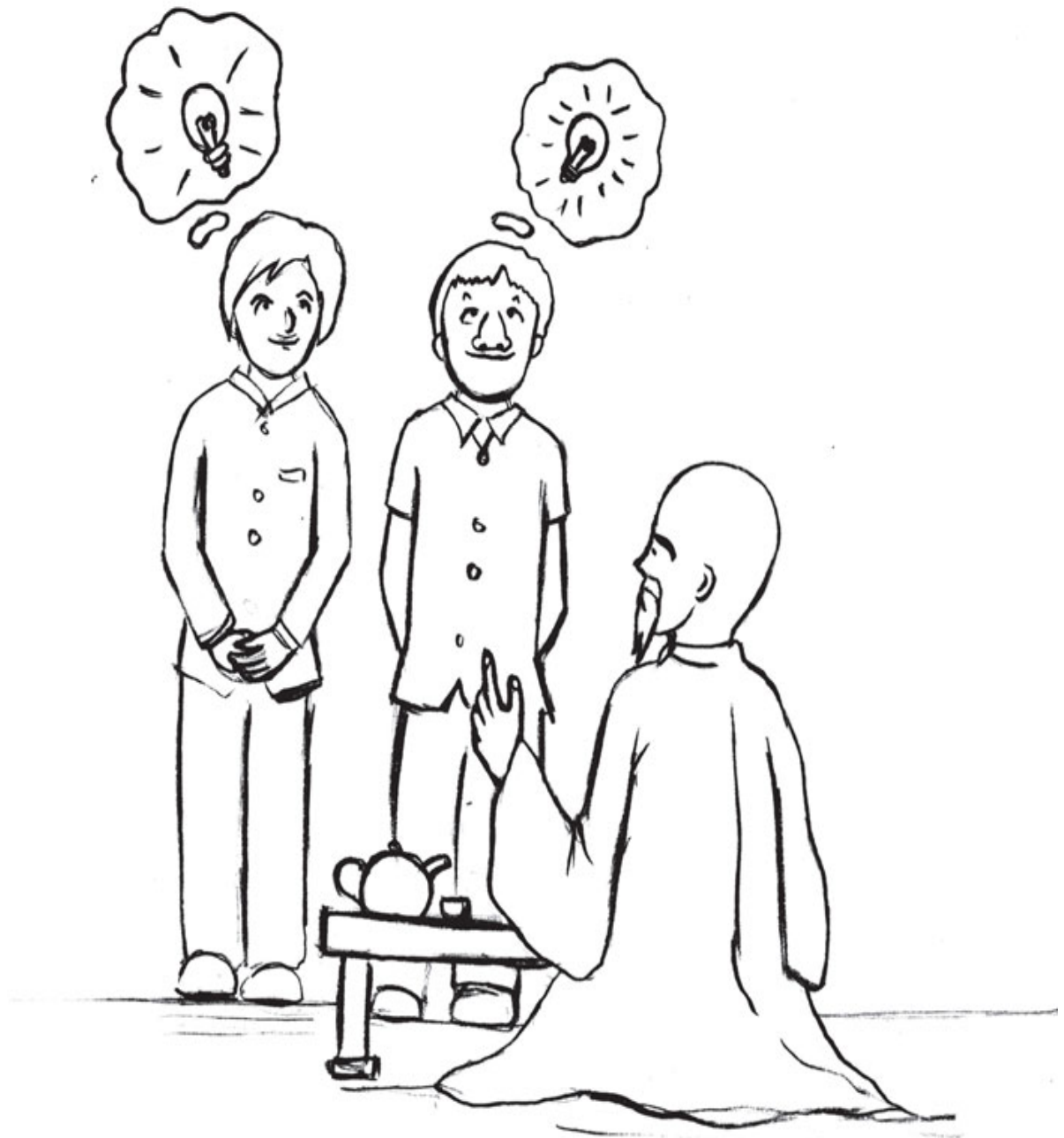
Người quản lý đáp:

- Tôi cũng có nghe chứ. Thầy nói chẳng qua là bát cơm, là phần vật chất mà chúng ta cần để duy trì cuộc sống, nên phải nhẫn nhục chịu đựng mà không làm cho tâm tính mình bị ảnh hưởng. Thế là tôi cố gắng vượt qua chuyện này, không để bụng cũng không so đo tính toán thiệt hơn. Và sau đó thì mọi việc đã tiến triển rất tốt. Chẳng phải ý của thầy là thế sao?

Hai người bèn đến viếng thăm thầy. Lúc này, người thầy đã già lắm rồi. Ông vẫn nhắm nghiền mắt một hồi rồi đáp bằng một câu năm chữ:

- Chỉ là một suy nghĩ.

Sau đó ông xua tay...

Những vết bẩn

Suốt nhiều năm, người phụ nữ nọ không ngừng chỉ trích hàng xóm của mình lười biếng: “Sao bà ta lại giặt quần áo cầu thả như vậy nhỉ? Nhìn kia, quần áo của bà ta phơi trong sân luôn đầy những chấm bẩn. Mình thật không sao hiểu được, làm sao lại giặt quần áo như thế chứ”.

Thế rồi ngày nọ, có một người đến chơi nhà người phụ nữ này và nghe được lời chỉ trích trên. Người bạn đó ra sân đi dạo và phát hiện ra sự thật hoàn toàn không phải như thế. Cô trở vào nhà, lấy một tấm vải và cẩn thận lau chùi cửa sổ nhà người bạn của mình. Cô nói:

- Xem này, giờ thì mọi thứ đã sạch sẽ hơn rồi đấy.

Lúc ấy, người phụ nữ kia mới giặt mình:

- À, thì ra là cửa sổ nhà mình bị bẩn.

Cá lớn và cá bé

Vào một buổi sáng đẹp trời, có một nhóm người rủ nhau đi câu. Họ buông cần và ngồi chuyện trò trên một bờ hồ xinh đẹp, bên cạnh có mấy du khách đang ngắm cảnh. Bỗng cần câu của một người rung lên rồi nhịch xuống. Anh vung câu lên thì được một con cá to dài gần nửa mét. Con cá vẫn giẫy mạnh khi được kéo lên bờ. Điều đáng ngạc nhiên sau khi gỡ cá ra, người đàn ông liền thả nó xuống lại hồ nước. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi thấy con cá to như thế mà vẫn chưa khiến anh ta hài lòng.

Trong lúc mọi người đang chờ đợi thì cần câu của người này lại tiếp tục rung lên. Lần này, anh kéo lên một con cá dài độ ba tấc. Trước ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, anh cũng thả con cá xuống hồ.

Chẳng bao lâu sau, cần câu của người này lại rung lên lần thứ ba. Khi thấy con cá chưa dài chừng hai tấc, ai cũng nghĩ thế nào nó cũng được thả lại hồ. Nhưng thật bất ngờ là người câu cá tháo lưỡi câu ra, cẩn thận bỏ cá vào trong cái rọ của mình. Tất cả mọi người đều thắc mắc tại sao người này lại bỏ cá lớn mà lấy cá bé như vậy. Và câu trả lời của người câu cá khiến tất cả đều nhớ mãi:

- Tôi chỉ sống một mình và cái đĩa to nhất của nhà tôi cũng chỉ dài hai tấc. Nếu có mang con cá to về thì tôi cũng chẳng ăn hết, mà lại không thể đặt con cá vào vừa cái đĩa của mình.

Cuộc đời không hối hận

Henry là cha xứ của vùng Manhattan, New York.

Một hôm, có một bệnh nhân nằm trong một bệnh viện thuộc giáo phận của ông sắp qua đời. Ông được mời tới làm lễ phép xức dầu cho người bệnh trước khi lâm chung. Và khi đến bệnh viện, ông nghe được những lời sau đây:

- Kính thưa cha nhân từ! Con rất thích ca hát, âm nhạc chính là cuộc sống của con. Nguyện vọng của con là được đi hát khắp nước Mỹ. Con đã thực hiện được ước nguyện này nên con không có gì để hối tiếc cả. Bây giờ, con chỉ muốn nói lời cảm ơn Chúa vì Người đã ban cho con một cuộc đời thật vui vẻ và cũng đã cho con dùng tiếng hát để nuôi sáu đứa con của con. Bây giờ mạng sống của con đã đến hồi kết thúc. Kính thưa cha nhân từ! Bây giờ con chỉ muốn nhờ cha chuyển lời của con đến các con của con, rằng hãy làm những việc mà chúng thích. Bố của chúng sẽ rất tự hào về chúng.

Cha Henry hết sức sửng sốt khi nghe những lời nói trước lúc lâm chung của người ca sĩ hát rong trên. Tất cả gia sản của người ca sĩ da đen này chỉ là một cây đàn ghi-ta. Hằng ngày, công việc của ông là tìm đến một nơi nào đó, đặt chiếc mũ xuống đất và bắt đầu hát. Suốt bốn mươi năm qua, ông say sưa ca hát, dùng những khúc nhạc của mình để phục vụ thánh giả và nhận về thù lao xứng đáng.

Những lời nói của người ca sĩ hát rong này đã khiến cha Henry nhớ lại một chuyện xảy ra năm năm trước. Cha cũng đã làm phép xức dầu cho một triệu phú bị bệnh rất nặng, khó qua khỏi. Hôm đó, người đàn ông triệu phú ấy cũng nói lên những lời cuối tương tự như người ca sĩ hát rong này:

- Con rất thích xe cộ. Từ nhỏ con đã nghiên cứu về chúng, tìm cách lắp ghép và lớn lên thì con kinh doanh chúng. Cả đời con chẳng bao giờ

rời xa xe cộ. Con hết sức mãn nguyện về cuộc sống mà con đã chọn. Nó là sự kết hợp giữa đam mê và nghề nghiệp, đồng thời con đã làm giàu từ đó. Đến bây giờ, con không có điều gì phải hối tiếc cả.

Tối hôm đó, cha Henry đã viết cho tờ báo địa phương một bức thư tổng kết những điều mình đã được chứng kiến. Bức thư có đoạn: *“Mỗi người nên tìm cách sống một cuộc đời không hối tiếc. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ chúng ta chỉ cần làm được hai điều là đủ: Một là làm những việc mình thích; và hai là nghĩ cách kiếm tiền từ việc đó”*.

Thông điệp của cha Henry đã được rất nhiều người Mỹ học theo. Và quả thật, cuộc sống như thế thì chẳng có điều gì phải hối tiếc nữa cả.

Cái chết của người thợ săn

Ngày xưa, có một người thợ săn có tài săn bắn như thần, thế nhưng anh ta có một thói quen không tốt, đó là tính hay thề thốt.

Một hôm, trước khi đi săn, anh thề rằng: “*Hôm nay mình chỉ bắn gà rừng mà thôi*”. Thế nhưng cả ngày hôm đó, anh ta chỉ toàn gặp thỏ. nên đã trở về tay không. Buổi tối, anh ta đi ngủ với cái bụng rỗng và cảm thấy vô cùng hối hận. Anh ta thề rằng ngày mai nhất định chỉ săn thỏ mà thôi.

Ngày hôm sau, anh ta đi săn theo lời thề của mình. Nhưng ngày hôm ấy, anh chỉ toàn gặp chồn và cũng đành trở về tay không. Buổi tối, nằm trên giường ôm bụng vì đói meo, anh ta lại cảm thấy hối hận về lời thề của mình. Thế là anh ta thay đổi nó bằng cách thề ngày mai chỉ săn chồn thôi.

Và sang ngày thứ ba, anh ta vào rừng thì chỉ gặp toàn là heo rừng. Kết quả là cuối ngày hôm đó, anh ta cũng trở về tay không.

Cuối cùng thì người thợ săn đã chết đói bởi chính lời thề của mình.

Cười ngựa

Anh chàng nọ hết sức ngưỡng mộ những người biết cười ngựa. Anh ta mong mình cũng có một con ngựa như thế bởi anh ta cảm thấy đi bộ thật phiền phức và vô vị.

Biết được mong ước của anh ta, một vị thần hiện ra và bảo với anh ta rằng nếu muốn có ngựa, anh ta cần phải đổi bằng chính đôi chân của mình. Không chút do dự, anh chàng thực hiện ngay yêu cầu đó và đã có được con ngựa như ý.

Anh ta cười ngựa và cảm thấy vô cùng vui sướng, tựa như mình đang bay trong mơ.

Nhưng sau đó, anh ta cảm thấy mình không thể cứ cười mãi trên lưng ngựa được. Và khi xuống ngựa, anh ta nhận ra cuộc sống của mình từ nay về sau sẽ vô cùng gian nan.

Chọn bạn mà chơi

Có người nông dân nọ kết bạn với một con rắn. Sau một thời gian, cả hai thân thiết với nhau như hai anh em. Hầu như lúc nào người nông dân cũng ở bên cạnh con rắn, chăm sóc và chuyện trò cùng nó.

Nhưng sau đó, tất cả bạn bè và người thân của người nông dân đều không đến nhà anh nữa. Anh ta hết sức băn khoăn về điều này bèn hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Mọi người hãy nói cho tôi biết vì sao không một ai đến thăm tôi vậy? Có phải vì vợ chồng tôi đối đãi với mọi người không đúng lễ không?

Bạn bè của anh ta đều đáp:

- Không, không phải như vậy! Chúng tôi rất muốn trò chuyện cùng anh. Hai vợ chồng anh không làm điều gì khiến chúng tôi không vui cả. Chúng tôi không có điều gì phiền lòng về anh chị hết! Nhưng nếu tới nhà anh chơi, chúng tôi luôn phải cảnh giác để “bạn của anh” không bò đến cắn mình. Mà như vậy thì còn gì thú vị nữa chứ.

Buổi diễn thuyết ngắn gọn nhất

Anh em nhà Wright - những người đã phát minh ra máy bay - rất giỏi trong việc tìm tòi, nghiên cứu nhưng lại kém cỏi trong giao tiếp. Điều họ ghét nhất chính là phát biểu.

Tại một buổi tiệc thịnh soạn nọ, người chủ tiệc mời người anh lên phát biểu.

Người anh khó xử nói:

- Chắc chắn là có sự nhầm lẫn gì ở đây rồi. Phát biểu là công việc do em tôi phụ trách mà.

Người chủ buổi tiệc quay sang người em. Người em bèn đứng dậy nói:

- Xin cảm ơn tất cả quý vị, vừa rồi anh tôi đã phát biểu xong rồi đấy.

Và cứ thế, hai anh em liên tục đùn đẩy cho nhau, còn mọi người thì nhất định không chịu buông tha cho hai ông. Cuối cùng, người em bèn nói:

- Theo tôi được biết thì trong loài chim chỉ có loài kền kền biết nói. Mà kền kền thì không thể bay cao được.

Và tất cả mọi người có mặt tại bữa tiệc đã nhiệt liệt vỗ tay khen ngợi bài phát biểu ngắn gọn trên.

Nhịp cầu tình yêu

Có một chàng trai trồng mấy chậu hoa ở ban công khu chung cư. Sau một thời gian, những chậu hoa dần buông nhành xuống lầu bên dưới. Lúc đầu, chàng trai định kéo chúng lên và buộc chặt lại. Nhưng sau đó, anh cảm thấy làm như thế quá ích kỷ nên thôi. Thế là chậu hoa của anh nhanh chóng tạo thành một chiếc rèm treo xuống lầu dưới trông rất đẹp mắt. Thời gian trôi qua và rồi mùa xuân đến, chàng trai hết sức ngạc nhiên phát hiện có một cây nho bò lên ban công nhà mình. Anh nhào người nhìn xuống thì thấy một cô gái xinh đẹp đang ngẩng lên mỉm cười với mình. Thì ra cô gái lầu dưới cảm kích món quà của anh nên đã trồng một cây nho và cho nó vươn lên trên như một sự đền đáp. Thế rồi họ làm quen với nhau. Khi giàn nho cho mùa trái ngọt thứ hai thì cũng là lúc chàng trai và cô gái đón nhận tình yêu ngọt ngào của mình.

Chiếc xe hơi chạy bằng sức ngựa

Một người da đỏ giàu sụ quyết định mua một chiếc xe hơi sang trọng.

Mỗi ngày, ông đều lái xe đến khu thị trấn nhỏ gần đó. Ông hy vọng mọi người sẽ nhìn thấy ông và chiếc xe bóng lộn của mình. Ông cho xe rẽ phải rồi rẽ trái, xuyên qua thị trấn nhỏ. Suốt hành trình, gặp bất kỳ ai, ông đều dừng lại trò chuyện với họ.

Thế nhưng, khác với trước đây, ông cảm thấy mọi người cư xử với ông thiếu hẳn sự nể phục; thay vào đó là nhiều nụ cười hàm ý chế giễu. Thì ra nguyên nhân rất đơn giản: chiếc xe hơi sang trọng của ông chạy được là nhờ hai con ngựa kéo đi.

Thực ra, động cơ xe hoàn toàn không bị trục trặc mà chỉ là do người da đỏ đó không biết cắm chìa khóa để khởi động xe mà thôi.

Đội mũ cao

Có một vị quan ở kinh thành sắp đi nhậm chức ở một vùng xa. Trước khi lên đường, ông đến chào người thầy của mình.

Người thầy nói:

- Làm quan ở địa phương khác không hề dễ dàng. Con phải hết sức cẩn thận mới được.

Vị quan bèn nói:

- Xin thầy cứ yên tâm! Con đã chuẩn bị một trăm chiếc mũ cao và sẽ tặng nó cho những người con gặp. Làm như thế, chắc cũng không đến nỗi đâu ạ.

Người thầy nghe xong thì vô cùng giận dữ. Ông tức tối quát lên:

- Cả đời ta chưa từng làm bất kỳ chuyện gì không phải phép. Làm sao ta lại có người học trò như người được chứ?

Vị quan kia liền nói:

- Những điều thầy nói rất đúng, nhưng hiện nay có còn mấy người không thích đội mũ cao như thầy đâu.

Người thầy nghe xong thì chuyển từ giận dữ sang vui vẻ. Ông gật đầu nói:

- Câu nói này của con cũng rất đúng!

Sau khi từ biệt thầy, vị quan nọ cười lớn và nói:

- Một trăm chiếc mũ cao của ta bây giờ chỉ còn chín mươi chín chiếc mà thôi!

Người họa sĩ thông minh

Chuyện kể rằng ngày xưa có một vị vua dung mạo rất xấu xí. Ông vừa bị chột vừa bị què. Ngày nọ, ông triệu tập tất cả các họa sĩ tài ba trong vương quốc vẽ chân dung cho ông. Ông tuyên bố:

- Ta sẽ trọng thưởng cho người nào vẽ được bức họa khiến ta hài lòng. Ngược lại, ta sẽ chém đầu bất cứ ai vẽ không hợp ý ta.

Nghe thấy vậy, một người họa sĩ nghĩ rằng: *“Ai dám mạo phạm đến sự oai nghiêm của quốc vương kia chứ! Dù ngoại hình của quốc vương rất xấu xí nhưng ta sẽ cố vẽ ông thật đẹp vậy!”*. Nghĩ vậy nên ông vẽ bức chân dung mà trong đó, vị quốc vương trông vô cùng oai nghiêm, không bị mù và không què. Nào ngờ, khi ông dâng bức chân dung ấy lên thì quốc vương ùng ùng nổi giận:

- Những kẻ chỉ biết lừa dối, thêu dệt và xu nịnh người khác nhất định là kẻ tiểu nhân. Giữ lại mạng sống của hãn ta cũng vô ích. Mau lôi hãn ra chém đầu cho ta!

Và người họa sĩ đó bị giết.

Thấy vậy, người họa sĩ thứ hai thầm nghĩ: *“Bức tranh thêu dệt kia đã khiến quốc vương phẫn nộ, vậy mình sẽ vẽ một bức chân dung như thật”*. Người họa sĩ thứ hai trình bức tranh của mình lên cho quốc vương xem. Trong tranh là hình ảnh quốc vương bị chột một mắt, què một chân, vừa già vừa xấu. Quốc vương vừa xem tranh đã lập tức nổi giận. Ông quát to:

- Người dám làm xấu mặt quốc vương, mạo phạm đến sự oai nghiêm của ta. Thật là một kẻ ngông cuồng. Để cho người sống cũng vô ích. Mau chém đầu hãn cho ta!

Vậy là người họa sĩ thứ hai cũng bị chém.

Những họa sĩ còn lại hết sức khiếp sợ trước tình hình trên, chẳng ai còn dám mạo hiểm vẽ chân dung cho quốc vương nữa. Nhưng nếu không vẽ thì họ cũng sẽ bị chém đầu. Trong lúc các họa sĩ khác còn đang lo sợ thì có một người bước ra, dâng lên quốc vương bức tranh của mình.

Vừa nhìn thấy bức tranh, vị quốc vương không ngớt lời ca ngợi. Sau đó, ông trao bức tranh cho các quần thần cùng ngắm nghía.

Bức tranh vẽ cảnh quốc vương đang đi săn, một chân đứng trên đất, chân còn lại gác trên một gốc cây. Ông đang giương cung và nhắm một mắt để ngắm con mồi. Tất cả mọi người có mặt tại cung điện đều không ngớt lời khen ngợi bức tranh. Và giữ đúng lời hứa, vị quốc vương đã ban thưởng cho người họa sĩ đó một ngàn lượng vàng.

Chim ưng trong chuồng gà

Có người bắt được chim ưng non trong một cái tổ trên đỉnh núi cao. Ông mang chú chim ưng về nhà và nuôi chung trong chuồng gà. Mỗi ngày, chú chim ưng non cùng đàn gà con theo mẹ dạo chơi và tìm thức ăn.

Khi chim ưng mọc đầy đủ lông cánh, người chủ có ý muốn huấn luyện nó thành một con vật đi săn. Thế nhưng, cả đời chỉ quanh quẩn cùng đàn gà nên nó hoàn toàn không biết bay, nói chi là chuyện săn mồi.

Người chủ tìm mọi cách để tập luyện cho nó nhưng chẳng có hiệu quả. Cuối cùng, ông mang nó đến một ngọn núi và thành lình vút nó xuống.

Con chim ưng rơi xuống như một hòn đá. Nhưng rồi trong lúc hoảng loạn, nó cố sức vỗ cánh. Và cuối cùng, nó đã bay lên được!

Thắp một ngọn đèn dầu

Có một cậu học sinh nọ sợ làm phiền thầy nên cứ lần lữa không dám đến hỏi bài thầy. Người thầy giáo tinh tế đã nhận ra được điều này, liền gạn hỏi nguyên nhân. Sau một thoáng phân vân, cậu học sinh đáp:

- Thưa thầy, em quên mất cách giải bài tập chiều nay. Em định đến hỏi thầy nhưng em nghĩ mình đã làm phiền thầy quá nhiều rồi!

Người thầy suy nghĩ một lát rồi nói với cậu học sinh:

- Trước hết em hãy đi thắp lên một ngọn đèn dầu đi.

Cậu học sinh ngoan ngoãn làm theo lời thầy. Người thầy nói tiếp:

- Em lấy thêm vài đèn dầu khác đến đây, sau đó dùng cây đèn dầu tiên thắp chúng lên.

Cậu học sinh tiếp tục làm theo lời thầy.

Người thầy bèn hỏi tiếp:

- Những cây đèn kia đều đã được thắp lên từ cây đèn dầu thứ nhất. Em để ý xem ánh sáng của cây đèn thứ nhất có bị ảnh hưởng gì không?

Cậu học trò đáp:

- Không bị gì ạ!

- Cho nên thầy cũng đâu bị mất mát gì. Thầy luôn hoan nghênh nếu các em hỏi thầy mà.

Di chúc

Có một phú ông nọ bị bệnh nặng và sắp qua đời trong khi người con duy nhất của ông lại đang ở phương xa. Biết cái chết sắp đến gần và lo sợ người hầu sẽ chiếm hết tài sản, ông bèn lập một tờ di chúc không ai hiểu được: *“Con trai tôi chỉ được chọn hưởng một thứ trong tài sản của tôi. Tất cả những thứ còn lại đều thuộc về người hầu của tôi”*.

Sau khi phú ông qua đời, người hầu vui mừng mang tờ di chúc đi tìm người con trai của chủ nhân.

Xem xong tờ di chúc, người con trai phú ông suy nghĩ một hồi rồi nói với người hầu:

- Tôi quyết định chọn một món, đó là anh.

Vậy là bằng trí thông minh của mình, cậu con trai đã được hưởng tất cả tài sản mà người cha để lại.

Bởi vì đó là con tôi

Một hôm, bộ lạc sinh sống ở vùng núi phía trên phát động tấn công bộ lạc sống phía dưới. Không chỉ cướp bóc tài sản, họ còn bắt một đứa bé mang lên núi.

Bộ lạc phía dưới núi bèn phái những người dũng cảm và ưu tú nhất đi tìm đứa trẻ. Thế nhưng dù đã thử hết cách, các chàng trai đó vẫn không tìm thấy được đường đi. Quá thất vọng, họ quyết định bỏ cuộc quay về.

Khi đang thu dọn dụng cụ thì họ nhìn thấy mẹ của đứa trẻ bị bắt cóc đang tiến về phía mình. Khi mẹ của đứa bé đến gần, họ nhận ra trên vai cô là đứa trẻ mà họ đang tìm kiếm. Tất cả đều ngạc nhiên không hiểu tại sao cô lại tìm được đứa bé.

Một người lên tiếng hỏi:

- Chúng tôi là những thanh niên trai tráng khỏe mạnh nhất bộ lạc mà cũng không tìm được đường lên ngọn núi kia. Tại sao cô có thể tìm thấy đường và còn mang được đứa bé trở về như vậy?

Người mẹ nhẹ nhàng đáp: “Bởi vì đó là con tôi.”

Để con thành tài

Một bà mẹ mong muốn con mình học thành tài. Một ngày, bà dắt theo đứa con 5 tuổi đến tìm một nhà hóa học nổi tiếng để hỏi xem làm thế nào con bà có thể đạt được thành công như ông. Sau khi biết ý định của bà, nhà hóa học không nói về quá trình phấn đấu và kinh nghiệm thành công của mình mà bảo hai mẹ con cùng theo ông đến phòng thí nghiệm. Ông đặt một bình dung dịch màu vàng trước mặt đứa trẻ.

Thằng bé hiếu kỳ nhìn bình dung dịch, vừa tò mò vừa thích thú. Một lúc sau, nó quyết định chạm tay vào chiếc bình. Nhưng lúc đó, mẹ nó đứng phía sau liền quát to lên. Bà bước nhanh đến chỗ đứa trẻ khiến nó sợ hãi bước lùi lại.

Nhà hóa học cười lớn, nói với mẹ đứa trẻ:

- Tôi đã trả lời câu hỏi của chị rồi.

Người mẹ nhìn nhà hóa học với ánh mắt ngạc nhiên. Nhà hóa học thản nhiên cho tay mình vào bình dung dịch và cười nói:

- Thực ra đây chỉ là một bình nước nhuộm màu mà thôi. Tiếng la mắng của chị xuất phát từ tình yêu của một người mẹ nhưng đồng thời cũng đã xua đuổi mất một thiên tài.

Một mình đi trong sa mạc

Có người bộ hành một mình đi trong sa mạc. Trên đường đi, anh gặp phải bão cát và sau đó thì không còn nhận ra phương hướng nữa. Khi mệt mỏi rã rời, anh bỗng phát hiện một căn nhà bị bỏ hoang và mừng rỡ lê bước vào đó. Đó là một căn nhà nhỏ được dùng để chắn gió, bên trong có một mớ củi đã khô mục. Anh nhìn quanh nhưng chẳng thấy nước đâu cả. Gần như tuyệt vọng, anh bước đến góc nhà thì tình cờ phát hiện ở đó có một cái giếng bơm tay.

Anh vui mừng bước đến chỗ bơm nước nhưng dù có cố gắng đến thế nào thì cũng chẳng có giọt nước nào chảy ra. Anh ngồi bệt xuống đất thì trông thấy cạnh giếng bơm có một chiếc bình nhỏ, miệng được đóng chặt bằng loại gỗ mềm và trên bình có dán một mẫu giấy đã ngả vàng. Trên mẫu giấy ghi: *“Bạn phải đổ nước trong bình này xuống giếng thì mới có thể bơm được! Xin đừng quên, trước khi đi, hãy đổ đầy nước vào bình”*.

Anh mở nút bình ra và phát hiện bên trong quả có chứa đầy nước!

Lúc ấy, anh vô cùng băn khoăn.

Nếu ích kỷ một chút, anh chỉ cần uống hết nước trong bình này và có thể an toàn ra đi.

Nếu làm theo những gì trong tờ giấy mách bảo và đổ nước trong bình trở xuống giếng thì sao? Nhỡ nước đổ xuống mà không bơm lên được thì anh sẽ bị chết khát tại đây. Vậy có nên mạo hiểm không?

Cuối cùng, anh quyết định đổ toàn bộ nước trong bình xuống cái giếng. Sau đó, anh run run ấn cần bơm nước. Và lần này, chỉ cần ấn nhẹ vài lần, nước đã tuôn trào!

Sau khi uống xong, anh hứng nước vào chiếc bình của mình đồng thời không quên cho nước vào đầy chiếc bình kia rồi dùng nút gỗ mềm

đóng chặt lại. Sau đó, anh đặt chiếc bình vào chỗ cũ và viết thêm một câu nữa vào tờ giấy ngả vàng: “*Hãy tin tôi, điều này là có thật*”.

Quy tắc thành công

Trong lúc kiểm tra kho thóc, ông chủ nông trường bất cẩn đánh rơi mất chiếc đồng hồ vàng quý giá. Sau khi tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy, ông bèn dán một tờ thông báo ở cổng nông trường với phần thưởng khá lớn cho ai tìm thấy chiếc đồng hồ.

Trước thông tin ấy, rất nhiều người đổ xô đến nông trường tìm kiếm. Thế nhưng, giữa hàng nghìn bao thóc cộng thêm nhiều bó rơm chất cao như núi trong kho, việc tìm kiếm chiếc đồng hồ vàng chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Mãi đến khi mặt trời lặn mà chẳng ai tìm được chiếc đồng hồ. Họ lần lượt bỏ cuộc và ra về trong sự chán nản. Cuối cùng, chỉ còn một cậu bé vẫn nỗ lực tìm kiếm. Cậu hy vọng sẽ tìm ra chiếc đồng hồ, nhận được phần thưởng để mang về cho cha mẹ.

Trời càng lúc càng tối, cậu bé vẫn kiên trì tìm kiếm trong kho thóc. Thế rồi cậu bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ cứ “tích tắc tích tắc” không ngừng. Cậu dừng lại lắng nghe thì tiếng tích tắc càng lúc càng rõ. Lần theo âm thanh đó, cậu bé đã tìm được chiếc đồng hồ vàng và nhận được số tiền thưởng của ông chủ nông trường.

Ăn như thế nào

Có hai anh em nhà nọ đi săn cùng nhau. Cả hai cùng nhìn một con thỏ rừng chạy ngang qua. Người anh giương cung lên ngắm con thỏ và nói:

- Anh sẽ bắn nó và quay lên ăn.

Người em nói:

- Vịt quay lên ăn thì ngon, nhưng thỏ rừng phải luộc ăn mới ngon.

- Quay sẽ ngon hơn!

- Luộc sẽ ngon hơn!

Hai người cứ đứng cãi nhau, không ai chịu ai. Cuối cùng, họ tìm đến nhờ một người khác để phân giải. Người đó bảo hãy chia con thỏ rừng ra làm đôi, một nửa luộc còn một nửa thì quay. Họ cảm thấy rất có lý, quay lại tìm con thỏ rừng thì nó đã mất dạng từ lâu.

Qua sông

Một người đi du lịch đến phương xa. Khi đến một con sông chảy xiết, không có cách nào vượt qua được nên anh ta đành dừng lại. Thế rồi có một người sống ở gần đó đi đến và vui vẻ chở anh ta qua sông.

Qua đến bờ bên kia, người này không biết làm sao để trả ơn người chèo thuyền. Anh ta đứng bên bờ sông và cảm thấy rất áy náy. Trong lúc đứng đó, anh ta trông thấy người chèo thuyền quay lại bờ bên kia và tiếp tục giúp những người không thể qua sông.

Thế là anh ta bước đến bên người đó và nói:

- Bây giờ tôi không còn cảm kích anh nữa. Theo tôi quan sát thấy thì anh có nhu cầu giúp đỡ tất cả những ai cần qua sông.

Thế là khi anh ta quay về, người chèo thuyền đã không đưa anh ta qua sông nữa.

Nghệ thuật sinh tồn thông minh

vua Louis XI rất thích chiêm tinh học và vô cùng ngưỡng mộ một nhà chiêm tinh tài ba. Một hôm, nhà chiêm tinh tiên đoán một phi tần trong cung sẽ chết trong vòng 8 ngày. Quả nhiên sau đó, lời tiên đoán ấy trở thành sự thật. Vua Louis lo lắng nghĩ rằng hoặc nhà chiêm tinh này quá tài giỏi hoặc ông ta đã mưu sát phi tần ấy để chứng minh sự chính xác của mình. Và vua Louis XI quyết định giết chết nhà chiêm tinh ấy để phòng hậu họa.

Một đêm nọ, vua Louis cho gọi nhà chiêm tinh đến. Trước đó, nhà vua đã cho binh lính mai phục sẵn, chỉ cần nhận được mệnh lệnh là họ sẽ xông vào bắt lấy nhà chiêm tinh và giết chết ông ta.

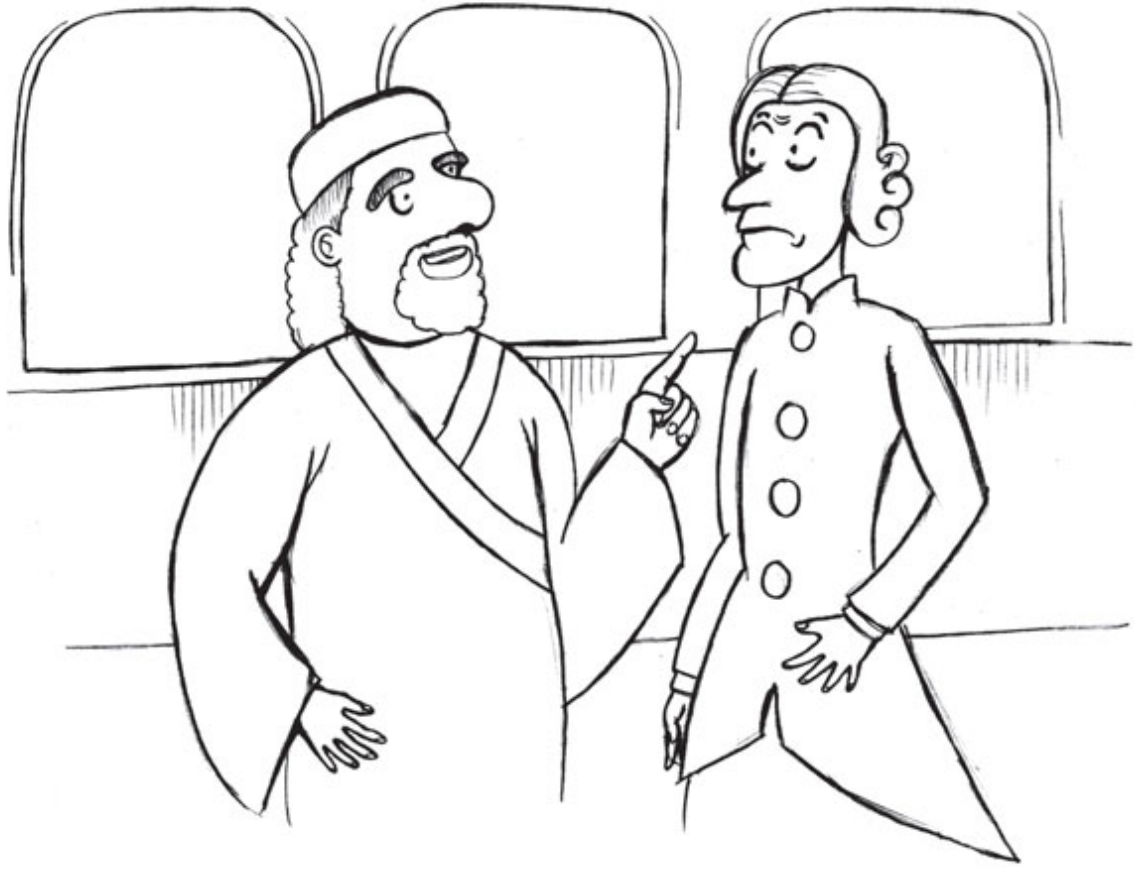
Một lát sau nhà chiêm tinh đến. Trước khi hạ lệnh, Louis quyết định hỏi ông ta một câu hỏi sau cùng:

- Người không những am hiểu thuật chiêm tinh mà còn nắm rõ vận mệnh của người khác. Vậy thì người hãy nói cho ta biết về vận mệnh của người đi. Người có thể sống được bao lâu?

Nhà chiêm tinh điềm tĩnh đáp:

- Thần sẽ qua đời ba ngày trước khi bị hạ băng hà.

Thế là vua Louis XI không dám giết chết nhà chiêm tinh nữa. Như vậy, nhà chiêm tinh không những giữ được mạng sống của mình mà còn được vua Louis XI ra sức bảo vệ và chăm sóc về sau. Cuối cùng, nhà chiêm tinh đã sống thọ hơn vua Louis XI.

Lý luận và thực tiễn

Vào mùa xuân, một người nông dân quyết định cõc mảnh đất trong vườn nhà để trồng rau. Anh làm việc hăng say, tựa như đang tìm báu vật trong lòng đất vậy. Chỉ riêng trồng dưa leo, anh đã làm đến năm mươi luống.

Bên cạnh nhà người nông dân có một người trí thức - cũng rất yêu thích làm vườn. Hằng ngày, anh đọc rất nhiều sách vở để hiểu về vườn cảnh. Một bữa nọ, anh cũng nảy ra ý định trồng dưa leo.

Khi nhìn sang nhà người nông dân, anh chàng trí thức lên tiếng chế giễu:

- Này anh hàng xóm, sao anh phải làm việc đến nỗi mồ hôi đầm đìa thế kia? Anh chờ đấy, dưa leo tôi trồng sẽ vượt xa của anh cho mà xem. Lúc đó, so với vườn rau của tôi thì vườn rau của anh chỉ như một bãi đất hoang mà thôi. Làm sao anh có thể trồng rau như thế chứ? Chẳng lẽ từ trước đến nay anh chưa hề đọc sách ư?

Người trồng rau trả lời:

- Tôi không có thời gian học. Sự cần cù, kinh nghiệm và đôi tay chính là toàn bộ học vấn của tôi. Dựa vào chúng, tôi hoàn toàn có thể trồng được những luống rau ngon.

Người trí thức lập tức mắng người nông dân:

- Anh không có học thức mà lại dám phản đối khoa học à?

Người nông dân chậm rãi đáp:

- Không, thưa ông, xin đừng bóp méo lời tôi. Nhưng lẽ nào bây giờ không nên canh tác sao? Dù gì thì tôi cũng đã trồng những thứ này rồi, còn anh thì chưa cõc được luống đất nào cả.

- Đúng vậy, tôi chưa cuốc. Tôi vẫn đang tra sách vở, nghĩ kỹ xem dùng gì để cuốc đất là tốt nhất. Thời gian vẫn còn kịp.

- Theo anh có lẽ như vậy là tốt. Còn tôi không có nhiều thời gian nữa!

Nói xong, người nông dân bèn cầm xẻng lên, chào người hàng xóm và tiếp tục làm việc.

Nhiều ngày sau đó, người trí thức vẫn tiếp tục tra sách. Khó khăn lắm anh ta mới cuốc được một mảnh đất nhỏ. Không biết cách tía hạt giống hay bón phân, anh ta lại tra sách. Tìm thấy phương pháp trồng mới, anh ta lại nhổ tất cả lên, trồng lại...

Mấy tháng sau, người nông dân được vụ mùa bội thu còn người trí thức thì vẫn chưa trồng được một cây dưa leo nào.

Con trai bác tiều phu

Bác tiều phu nợ sai cậu con trai gánh củi ra chợ bán. Dù không thích nhưng cậu cũng cố gánh vài gánh củi vượt núi băng đèo. Gánh củi nặng đã khiến cậu vô cùng mệt mỏi. Sau hai ngày, cậu không thể bước thêm được nữa.

Không còn cách nào khác, bác tiều phu đành để cậu con trai ở nhà, một mình kiếm tiền nuôi cả gia đình. Một ngày nọ, bác tiều phu không may ngã bệnh. Bệnh tình kéo dài khiến cả nhà bác có nguy cơ bị đói. Cuối cùng, cậu con trai đành chủ động gánh vác gia đình. Mỗi ngày, khi trời chưa sáng, cậu đã lên núi đốn củi và sau đó gánh ra chợ bán giống như cha mình. Nhưng lúc này, cậu không còn thấy mệt nữa.

Gã ngốc

Có một gã ngốc hay đi lang thang ở chợ. Do gã thường mở miệng nói toàn những điều ngớ ngẩn nên mọi người đều cho rằng gã là một thằng ngốc. Họ rất thích đùa với gã, thậm chí còn nghĩ ra những cách khác nhau để trêu chọc gã.

Một hôm, muốn thử xem gã ngốc đến mức nào, họ đưa ra hai đồng tiền, một đồng 5 quan và một đồng 10 quan, để gã chọn lấy một. Đứng trước hai đồng tiền, gã ngốc suy nghĩ một lúc lâu rồi quyết định chọn lấy đồng 5 quan.

Thấy gã không phân biệt được giá trị của hai đồng tiền, những người xung quanh đều ôm bụng cười. Từ đó, mỗi lần thấy gã đi qua là họ lại dùng cách này chế nhạo gã. Còn gã thì lại tỏ ra rất hài lòng khi thấy mọi người cười vui như vậy. Thế là mỗi lần chọn tiền, gã đều cầm lấy đồng 5 quan.

Một thời gian sau, có bà cụ tốt bụng thương tình gã bị người ta trêu chọc nên mới định giúp gã. Bà kêu gã lại nói:

- Để ta giúp anh phân biệt 5 quan và 10 quan nhé. Sau này họ có trêu chọc anh, anh hãy lấy 10 quan cho họ xem.

Lúc bấy giờ, gã mới mỉm cười nói với bà lão:

- Không, cảm ơn bà, tôi biết phân biệt hai đồng tiền đó. Nhưng nếu tôi lấy 10 quan thì lần sau họ sẽ không cho tôi chọn nữa đâu!

Bà lão nghe xong, hiểu rằng gã không hề ngốc mà tất cả mọi người mới là những kẻ ngốc.

Thủy thủ

Ngày nọ, Tom lang thang trên bờ biển thì gặp một thủy thủ. Cả hai trò chuyện với nhau. Tom hỏi người thủy thủ:

- Tại sao anh lại yêu biển vậy? Biển chỉ có sóng to gió lớn mà thôi.

Người thủy thủ nói:

- Không phải lúc nào biển cũng chỉ có sóng to gió lớn. Có khi biển rất tươi sáng và đẹp đẽ. Nhưng bất kể thời tiết nào thì tôi cũng yêu biển. Khi một người thủy thủ yêu thích công việc của mình thì anh ta sẽ không màng đến nguy hiểm gì nữa cả. Mọi thành viên trong gia đình tôi đều rất yêu biển.

- Ông của anh hiện giờ ở đâu?

- Ông tôi đã chết ở dưới biển.

- Còn bố của anh thì sao?

- Bố tôi mất ở Đại Tây Dương.

- Còn anh trai của anh?

- Khi bơi trên một dòng sông ở Ấn Độ, anh ấy đã bị một con cá sấu ăn thịt.

Tom nói:

- Đã như vậy, nếu tôi là anh, tôi sẽ không bao giờ đến biển nữa.

Người thủy thủ quay lại hỏi Tom:

- Anh có thể cho tôi biết bố anh còn hay mất?

- Bố tôi qua đời rồi.

- Vậy bố anh đã mất ở đâu?

- À, bố tôi tắt thở ở trên giường.

- Còn ông của anh thì sao?

- Ông của tôi cũng chết ở trên giường.

Người thủy thủ nói:

- Đã như vậy, nếu tôi là anh, tôi sẽ không bao giờ lên giường nữa.

Sự tái sinh của loài điều hâu

Người ta cho rằng trong số các loài chim thì điều hâu có tuổi thọ dài nhất; nó có thể sống đến 70 tuổi. Nhưng nếu muốn sống thọ như vậy, chúng buộc phải có một chọn lựa quan trọng và rất khó khăn ở tuổi 40.

Khi sống đến 40 tuổi, móng vuốt của điều hâu bắt đầu lão hóa, không thể tóm chặt được con mồi nữa. Mỏ của nó trở nên vừa dài vừa cong, gần như đung đến ngực. Ngoài ra, cánh của nó cũng trở nên vô cùng nặng nề, khiến nó mất rất nhiều sức khi bay lượn. Lúc này, nó chỉ có hai lựa chọn: một là đợi chết, hai là trải qua quá trình lột xác và tái sinh vô cùng đau đớn.

Quá trình này diễn ra trong một thời gian dài, khoảng một trăm năm mươi ngày. Nó phải cố sức bay lên đỉnh núi và dựng tổ nơi vách núi cheo leo. Việc đầu tiên mà nó cần làm ở đó là mổ liên tục vào vách đá cho đến khi cái mỏ cũ của nó hoàn toàn tróc đi. Sau đó, nó phải nằm chờ đến khi cái mỏ mới mọc lại. Tiếp theo, nó phải trải qua một quá trình đau đớn hơn – dùng cái mỏ mới nhổ từng cái móng cũ ra và chờ móng mới mọc lại. Cuối cùng, nó phải nhổ đi từng chiếc lông vũ và tiếp tục chờ đợi để đám lông vũ mới mọc ra. Đến lúc này, điều hâu mới có thể bay lượn lại và sống thêm ba mươi năm nữa.

Năm bắt thời cơ

Con chó quý của một triệu phú bị thất lạc trong lúc dạo chơi. Thế là ông ta cho dán thông báo tìm kiếm chó với lời hứa sẽ trả công một vạn đồng cho ai tìm thấy; kèm theo đó là hình vẽ con chó. Mấy ngày sau, người ta dẫn chó đến trả nướm nượp nhưng tất cả đều không phải là chó của ông. Bà vợ của triệu phú cho rằng chắc hẳn người nhặt được con chó chê số tiền ít bởi đó là giống chó Ái Nhĩ Lan nổi tiếng. Thế là triệu phú nâng số tiền thưởng lên thành 2 vạn đồng.

Có một lão ăn mày bắt được con chó đó. Lão chưa hề xem tờ thông báo thứ nhất nên lúc biết trả lại con chó có thể được thưởng tới 2 vạn đồng, lão vô cùng mừng rỡ. Cả cuộc đời lão chưa từng có vận may thế này.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, lão ăn mày liền ẵm con chó chuẩn bị đi lãnh 2 vạn đồng tiền thưởng. Khi đi qua một công ty bách hóa, lão nhìn thấy một tờ thông báo khác với nội dung thông báo rằng số tiền thưởng đã nâng thành 3 vạn đồng. Lão ăn mày dừng chân suy nghĩ trong chốc lát, tiền thưởng tăng rất nhanh, vậy thì con chó này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu? Lão thay đổi ý định và ẵm con chó quay về căn chòi rách nát của mình rồi buộc ở đó. Ngày thứ 4, mức tiền thưởng quả nhiên lại tăng lên nữa.

Trong mấy ngày sau đó, lão ăn mày chẳng lúc nào rời tờ thông báo. Khi giá trị tiền thưởng tăng lên đến mức khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc thì lão ăn mày vẫn cứ quay về căn chòi của mình.

Nhưng khi lão về đến nơi thì thấy con chó đã chết. Khi ở nhà triệu phú, nó được ăn uống những món ngon vật lạ. Còn ở nhà lão ăn mày, nó không thể “thưởng thức” nổi những thứ mà lão nhặt được từ các thùng rác.

Người hạnh phúc

Một người giàu có nọ mang theo rất nhiều vàng bạc để đi tìm hạnh phúc. Dù đã đi khắp nơi nhưng ông vẫn không tìm thấy được hạnh phúc.

Ngày nọ, khi ông đang rầu rĩ ngồi bên đường thì nhìn thấy một người nông dân ăn mặc rách rưới đi đến. Người nông dân vừa đi vừa hát một bài dân ca, dáng điệu rất vui vẻ. Người giàu lân la đến trò chuyện và thỉnh cầu người nông dân chỉ cho mình bí quyết hạnh phúc. Bác nông dân cười nói:

- Tôi nào có bí quyết gì đâu. Thực ra, bí quyết sống hạnh phúc rất đơn giản. Chỉ cần ông bỏ đi những thứ mà ông đang vác trên lưng thì ông sẽ hạnh phúc ngay thôi mà.

Người giàu có bỗng tỉnh ngộ. Ông nhìn lại mình thì nhận ra lưng mình đã còng vì phải mang quá nhiều vàng bạc châu báu. Lúc ở trọ thì sợ trộm, lúc đi đường sợ cướp, cả ngày lo lắng không yên thì làm sao hạnh phúc được?

Thế là, người giàu có dỡ túi hành lý của mình xuống, mang vàng bạc châu báu tặng cho những người nghèo khó qua đường. Cứ như thế, chẳng những ông không cần mang vác nặng mà còn được nhìn thấy những gương mặt tươi cười với mình. Và cuối cùng, ông đã trở thành một người hạnh phúc nhất.

Kinh nghiệm huấn luyện ngựa

Ở Ả-rập có một nhà huấn luyện ngựa rất nổi tiếng. Ông đã tạo ra nhiều con thiên lý mã. Chính vì vậy, mọi người đều tôn kính gọi ông là “mã thần”.

Mỗi buổi sáng, ông cho đàn ngựa chạy theo vòng tròn, trong đàn có những con ngựa đực to khỏe và cũng có những con ngựa còn rất nhỏ. Trợ thủ của “mã thần” vừa quất chỉ huy đàn ngựa vừa bám lấy yên ngựa, nhảy sang trái rồi nhảy sang phải, trông như đang biểu diễn xiếc.

Đến trưa, đúng vào lúc mặt trời gay gắt nhất, “mã thần” cùng với trợ thủ của ông cho đàn ngựa phi thẳng về phía sa mạc.

Đến chiều, khi quay trở về, mọi người đều thấy trong tay họ đều cầm hai con dao cong, giống như vừa đánh trận trở về.

Có người hỏi nhà huấn luyện ngựa rằng:

- Tại sao ông lại cho nhiều ngựa chạy vòng quanh vậy?

Nhà huấn luyện ngựa đáp:

- Bởi vì tôi đang dạy những con ngựa nhỏ kia biết đi theo sau những con ngựa lớn, học nghe khẩu lệnh và phục tùng. Không có ngựa lớn dẫn dắt thì rất khó dạy ngựa nhỏ. Nếu tôi là người thầy, thì con ngựa lớn chính là phụ huynh. Tôi giáo dục ở trường, cha mẹ dẫn dắt ở nhà, bất kể mặt nào cũng không thể thiếu.

- Vậy tại sao trợ thủ của ông phải bám vào yên ngựa nhảy qua nhảy lại vậy?

Nhà huấn luyện ngựa đáp:

- Đó là cách để dạy cho ngựa biết giữ thăng bằng, duy trì sự ổn định.

Ông nói tiếp:

- Còn cưỡi ngựa đi lúc giữa trưa vì đó là lúc trời nắng nóng nhất, để ngựa phải phi nhanh trên sa mạc nóng như thiêu đốt. Đó là cách để chúng biết rằng nếu không chạy thì mãi sẽ không thoát ra khỏi sa mạc này. Con dao cong được dùng để kích thích mắt ngựa, và âm thanh của nó cũng sẽ thử thách sự bình tĩnh của ngựa. Sau khi đã trải qua cách huấn luyện khắc nghiệt này, chúng tôi biết được con nào có khả năng sẽ trở thành thiên lý mã.

Lạc đường

Chiều nọ, có một con bướm tuyệt đẹp lạc đường bay từ ngoài vườn vào nhà. Nó hốt hoảng bay khắp các nơi để tìm kiếm lối ra. Thế nhưng, dù đã bay sang bên trái, lượn sang bên phải nhiều lần nó cũng không tìm được chỗ thoát thân.

Nó cứ mãi miết tìm kiếm đường ra trên nóc nhà mà không biết rằng ngay phía dưới nó một tí, có một cánh cửa sổ đang hé mở. Thậm chí có nhiều lần, nó đã bay đến chỗ cách khung cửa sổ chỉ có hai ba phân.

Cuối cùng, con bướm rơi xuống và chết trên mặt bàn, giống như một chiếc lá khô.

Câu chuyện chiếc bè tre

Có một người bị kẻ xấu truy đuổi. Ông chạy đến một con sông lớn thì dừng lại vì nước sông chảy quá xiết. Ông nhìn quanh nhưng chẳng thấy cầu hay thuyền bè qua lại.

Ông quyết định ẩn nấp vào một nơi kín đáo. Tuy nhiên, xác định đây không phải là kế lâu dài nên ông muốn kết một cái bè để qua sông. Chỉ cần qua đến bờ bên kia thì ông sẽ được an toàn. Thế là suốt ngày đêm hôm đó, ông chặt tre rồi dùng dây buộc chúng lại thành một chiếc bè tre. Sau đó, ông lên bè chèo sang bờ bên kia. Đến khi bọn xấu phát hiện ra thì ông đã sang đến bờ bên kia an toàn.

Sang đến bờ bên kia, ông vẫn còn sợ hãi khi nghĩ lại chuyện đã trải qua. Ông nhìn cái bè và cảm thấy thật may mắn khi có nó. Ông nghĩ: *“Nếu không nhờ cái bè này thì tính mạng của mình khó mà giữ được. Đối với mình, nó thật sự rất quan trọng”*. Thế là ông quyết định vác cái bè trên lưng rồi đi tiếp về phía trước. Nhưng do cái bè quá nặng nên mỗi ngày, ông chỉ đi được một đoạn ngắn. Ba ngày sau, bọn xấu đuổi kịp và bắt được ông. Thì ra họ cũng làm bè để qua sông và đuổi kịp ông trong lúc ông cõng chiếc bè tre.

Khi bị bắt, ông than rằng:

- Bè tre cứu ta nhưng bè tre cũng hại ta!

Gánh nước và đào giếng

Có hai vị hòa thượng sống trong hai ngôi chùa trên hai ngọn núi gần nhau. Giữa hai ngọn núi có một dòng suối nhỏ nên mỗi sáng, hai vị hòa thượng thường gặp nhau khi đi gánh nước. Mỗi lần gặp, họ đều chào hỏi nhau rất thân tình và chẳng bao lâu thì cả hai trở thành những người bạn thân thiết.

Thấm thoát đã được năm năm kể từ ngày họ gặp nhau lần đầu ở dòng suối nhỏ. Một hôm, vị hòa thượng ở ngọn núi bên trái không xuống núi gánh nước. Chờ mãi không thấy, vị hòa thượng ở ngọn núi bên phải nghĩ bụng: *“Có lẽ anh ấy ngủ dậy trễ”* nên quyết định gánh nước về.

Ngày hôm sau, vị hòa thượng trên ngọn núi bên trái vẫn không xuống núi gánh nước. Một tuần trôi qua, vị hòa thượng bên phải vẫn không thấy bạn đâu nên bắt đầu lo lắng.

Cuối cùng, ông nghĩ bụng: *“Có thể anh ấy đã bị bệnh. Ngôi chùa đó chỉ có một mình anh ấy. Nếu anh ấy bị bệnh thì thật đáng lo ngại. Mình phải lên đây xem thế nào mới được”*. Thế là vị hòa thượng ở ngọn núi bên phải tất tả đi.

Khi leo lên đến ngôi chùa trên núi trái, ông nhìn thấy bạn mình đang tập Thái Cực Quyền trước miếu. Trông ông chẳng hề giống người rất lâu không được uống nước. Vị hòa thượng ở ngọn núi bên phải cảm thấy rất ngạc nhiên, bèn hỏi:

- Đã hơn một tuần nay tôi không thấy anh xuống núi gánh nước, nhưng sao trông anh vẫn rất khỏe vậy? Lẽ nào anh luyện Thái Cực Quyền mà không cần uống nước sao?

Vị hòa thượng ở ngọn núi bên trái cười đáp:

- Đến đây, tôi dẫn anh đi xem một thứ.

Vị hòa thượng ở ngọn núi bên phải đi cùng người bạn đến sân sau miếu. Vị hòa thượng ở ngọn núi bên trái chỉ vào một cái giếng nói:

- Suốt năm năm nay, mỗi ngày tôi đều dành thời gian đào cái giếng này, dù bận rộn đến mấy. Đến bây giờ thì tôi đã được uống nước giếng do chính mình đào. Từ nay về sau, tôi không cần phải xuống núi gánh nước nữa mà có thể dành thời gian để luyện môn Thái Cực Quyền mà tôi yêu thích.

Nữ thư ký của tổng thống

Khi Tổng thống John Calvin Coolidge^(*) vừa nhậm chức, ông cho tuyển một nữ thư ký để giúp việc. Cô thư ký này vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, nhưng lại hay mắc sai sót; không đánh máy sai thì cũng ghi sai thời gian. Điều này đã gây ra nhiều rắc rối cho công việc của Tổng thống.

Một hôm, vừa nhìn thấy cô thư ký bước vào phòng làm việc, John Calvin Coolidge lên tiếng khen trang phục và vẻ ngoài xinh đẹp của cô. Cô thư ký vừa vui và vừa lo, bởi bình thường Tổng thống rất ít khi khen người khác. Tiếp đó John Calvin Coolidge nói:

- Tôi tin rằng trong công việc, cô cũng có thể làm thật tốt giống như cách cô chăm chút cho con người của mình vậy.

Từ hôm đó, quả nhiên, cô thư ký không còn mắc sai sót trong công việc nữa. Biết được điều này, một thượng nghị sĩ hiếu kỳ hỏi Tổng thống:

- Làm thế nào mà ngài nghĩ ra được cách này hay vậy?

John Calvin Coolidge cười:

- Điều này đơn giản thôi. Ông cũng biết người thợ cắt tóc trước khi cạo râu cho khách đều thoa một lớp kem để người đó không cảm thấy đau. Chẳng qua tôi chỉ áp dụng theo cách đó thôi mà!

Lô-gic

Ngày nọ, hai người nông dân ra đồng thăm ruộng bí đỏ. Vì phải nhổ cỏ bắt sâu suốt cả buổi nên đến trưa, cả hai đều đã mệt. Họ đến ngồi dưới gốc cây thông nghỉ ngơi và bắt đầu trò chuyện.

Một người bỗng trầm ngâm khi nhìn thấy một quả bí đỏ to lớn đang mọc trên dây bí yếu ớt trong ruộng. Anh ta nói với người bạn bên cạnh:

- Tôi đang băn khoăn không biết liệu có phải đầu óc của thượng đế có vấn đề rồi không?

- Anh đang nói đến điều gì vậy?

- Anh xem, dây bí đỏ yếu ớt như vậy mà phải đỡ trái vừa to vừa nặng thế kia. Làm sao nó có thể chịu nổi?

Suy nghĩ một hồi, anh ta nói tiếp:

- Còn nữa, anh nhìn cây thông này xem. Nếu thượng đế có chút kiến thức thông thường về lô-gic thì sao lại để quả thông nhỏ xíu mọc trên thân cây to thế kia? Tôi nghĩ cái cây này có thể chịu được trọng lượng của mấy mươi người chứ không ít. Nếu tôi là thượng đế, tôi sẽ để trái bí đỏ mọc trên cây thông.

Người nông dân này tiếp tục thao thao bất tuyệt với bạn về lý luận lô-gic của mình. Vừa lúc ấy gió thổi mạnh làm mấy trái thông rơi vào đầu anh ta. Người nông dân này kêu lên:

- Ôi chà, mấy quả thông này rơi trúng đầu đau thật đấy!

Người nông dân kia cười và nói:

- Cũng may là thượng đế để quả thông mọc trên cây thông chứ không đặt quả bí trên đó. Nếu không, anh sẽ còn thảm hơn nhiều!

Người nông dân đó xấu hổ xoa đầu cười xòa.

Thiên đàng và địa ngục

Một nhà hiền triết ngồi bên đường, hai mắt nhắm nghiền, xếp bằng hai chân, hai tay đan vào nhau để dưới vạt áo trầm tư suy ngẫm.

Thế rồi dòng suy nghĩ của ông bị cắt ngang bởi lời khẩn cầu của một võ sĩ:

- Thưa ngài! Xin ngài hãy nói cho tôi biết thế nào là thiên đàng và thế nào là địa ngục đi!

Nhà hiền triết không phản ứng gì, tựa như không nghe thấy gì. Sau đó ông chậm chậm mở mắt ra và mỉm cười. Người võ sĩ đứng bên cạnh sốt ruột chờ câu trả lời.

Nhà hiền triết nói:

- Người muốn biết bí mật của thiên đàng và địa ngục ư? Một người lỗ mãng và ô uế như người mà dám hỏi ta bí mật của thiên đàng và địa ngục sao?

Người võ sĩ lập tức rút kiếm ra và đặt lên ngay trên đỉnh đầu nhà hiền triết. Mặt hấn đỏ bừng, cổ nổi gân xanh, hầm hầm tức giận. Khi lưỡi kiếm sắp hạ xuống, nhà hiền triết nhẹ nhàng nói:

- Đây chính là địa ngục.

Người võ sĩ giật mình tỉnh ngộ. Anh ta hết sức cảm kích nhà hiền triết dám dùng mạng sống để thức tỉnh mình. Người võ sĩ rút kiếm xuống đất, quỳ xuống chân nhà hiền triết và bật khóc. Nhà hiền triết nói:

- Đây chính là thiên đàng.

Đáp án

Có một tờ báo nước Anh tổ chức chương trình giải đố có thưởng với mức thưởng rất cao. Chủ đề của chương trình là: “*Trên một khí cầu có ba nhà khoa học nổi tiếng có khả năng ảnh hưởng đến sự tồn vong của nhân loại. Khí cầu sắp bị rơi, cần phải bỏ xuống một người để giảm bớt tải trọng. Trong ba người này, một người là chuyên gia về môi trường, công trình nghiên cứu của ông có thể cứu con người thoát khỏi vấn nạn ô nhiễm môi trường; một người là chuyên gia nguyên tử, ông có khả năng ngăn chặn các cuộc chiến tranh nguyên tử giúp nhân loại tránh được họa hủy diệt; người còn lại là chuyên gia lương thực, ông có thể trồng lương thực trên những vùng đất khô cằn, giúp con người thoát khỏi nạn đói*”.

Số người tham gia giải đố rất đông và mỗi người đưa ra một đáp án cùng cách lý giải riêng. Cuối cùng, người nhận được phần thưởng cao nhất là một cậu bé với đáp án là: “*Bỏ người nào mập nhất xuống*”.

Chiếc giày bị đánh rơi

Ngày nọ, có một cụ già đi du xuân thì đánh rơi mất một chiếc giày xuống núi. Mọi người xung quanh đều lấy làm tiếc cho cụ.

Trong phút chốc, cụ già liền ném luôn chiếc giày còn lại xuống. Việc làm này của cụ đã khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thấy thế, cụ bèn giải thích:

- Chiếc giày này dù có quý đến mấy cũng không còn giúp ích được tôi nữa. Nhưng nếu ai đó nhặt được cả đôi thì biết đâu họ sẽ dùng được.

Bức tượng vàng thứ ba

Ngày xưa, có một sứ giả đến thăm nước láng giềng và mang theo ba bức tượng vàng có hình dáng giống hệt nhau. Vì muốn thử thách vua tôi nước bạn nên vị sứ giả này đưa ra một câu hỏi rất hóc búa: “*Trong ba bức tượng vàng đó, bức nào có giá trị nhất?*”.

Đức vua cho mời thợ kim hoàn đến nhưng vì hình dáng và trọng lượng ba bức tượng đều giống nhau nên họ không sao đánh giá được bức nào giá trị hơn. Sau đó, vua hỏi ý kiến của nhiều vị đại thần trong triều cùng những nhà thông thái trong cả nước nhưng không ai biết câu trả lời.

Nhà vua hết sức lo lắng không biết nên xử lý như thế nào. Chẳng lẽ một nước hùng mạnh như vậy lại chịu thua câu đố này hay sao? Cuối cùng thì một lão đại thần tìm ra lời giải đáp.

Vua cho mời sứ giả nước bạn đến. Trước mặt đức vua, văn võ bá quan cùng sứ thần nước bạn, lão đại thần cầm ba sợi rơm nhét vào tai của ba tượng vàng. Sợi rơm từ lỗ tai bức tượng thứ nhất đi xuyên qua lỗ tai bên kia; sợi rơm nhét từ lỗ tai tượng thứ hai thì đi ra miệng; còn tượng thứ ba thì cọng rơm chui vào bụng.

Lão đại thần nói:

- Bức tượng vàng thứ ba có giá trị nhất!

Sứ giả lặng lẽ gật đầu, công nhận đáp án của vị đại thần là đúng.

Răng mất lưỡi còn

Tương truyền rằng ân sư của Lão Tử là Thường Thu.

Năm nọ, nghe tin Thường Thu bệnh nặng, Lão Tử vội vàng đến thăm. Lão Tử nắm tay ân sư, hỏi:

- Thưa thầy, thầy có điều gì dạy bảo thêm cho học trò không?

Thường Thu chậm rãi đáp:

- Con không hỏi thì ta cũng muốn nói cho con biết. - Ông ngừng một hồi rồi nói tiếp. - Đi ngang qua quê nhà phải xuống xe, con biết không?

Lão Tử đáp:

- Con biết ạ. Đi ngang qua quê nhà mà xuống xe nghĩa là không quên người thân, phải không thưa thầy?

Thường Thu mỉm cười nói:

- Đúng rồi. Và đi ngang qua cây cao to phải đi từ từ, con biết không?

- Con biết ạ. - Lão Tử đáp. - Ngang qua cây cao to mà đi từ từ nghĩa là kính trọng người già, yêu mến nhân tài, đúng không thưa thầy?

- Đúng rồi. - Thường Thu lại mỉm cười gật gật đầu. Suy nghĩ một hồi, Thường Thu lại hỏi Lão Tử:

- Con nhìn xem, lưỡi của ta còn không?

- Dạ còn. - Lão Tử đáp. - Sao thầy lại hỏi vậy?

Thường Thu không trả lời mà hỏi tiếp:

- Vậy con xem răng của ta còn không?

- Thưa, không còn chiếc nào.

Thường Thu hỏi:

- Vậy con hiểu ý ta không?

Lão Tử suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Con biết rồi ạ. Lưỡi còn chẳng phải là do nó mềm sao? Còn răng rụng hết chẳng phải là do nó quá cứng sao?

Thường Thu nắm tay Lão Tử và xúc động nói:

- Đúng rồi, mọi sự trên đời và đạo đối nhân xử thế đều nằm ở đây. Vậy là thầy đã nói hết những điều thầy cần dạy cho con.

Giá trị của sự sẻ chia

Ngày xưa, có hai anh em nhà nọ mang theo mỗi người một rương hành lý lên đường đi xa. Trên đường đi, rương hành lý quá nặng khiến hai anh em đều mệt đến không thở nổi. Họ phải đổi tay xách liên tục. Bỗng nhiên, người anh dừng lại, mua một chiếc đòn gánh ở bên đường, móc hai rương hành lý vào hai đầu gánh rồi gánh đi, và thấy nhẹ hơn rất nhiều.

Ngày nay, trong một trận chiến ác liệt, vị thượng úy nọ phát hiện máy bay địch sắp bổ nhào trút pháo xuống trận địa. Thông thường, khi phát hiện máy bay địch sắp bổ nhào thì phải lập tức nằm xuống ngay. Thế nhưng, anh thượng úy quan sát thấy cách anh khoảng 4-5 mét, có một chiến sĩ vẫn chưa hay biết gì.

Không chút đắn đo, anh thượng úy vội nhảy tới đè lên người chiến sĩ kia. Một tiếng nổ lớn vang lên, bùn đất văng đầy lên người họ. Anh thượng úy đứng dậy và hết sức vui mừng khi thấy cả mình và người chiến sĩ kia vẫn bình an vô sự. Quay đầu nhìn lại, anh giật mình khi thấy vị trí lúc nãy của mình bị trúng pháo và trở thành một cái hố lớn.

Chiếc hộp đựng giày

Hai ông bà cụ nọ đã sống với nhau hơn 60 năm. Trải bao năm tháng, họ cùng nhau chia sẻ ngọt bùi. Chỉ có duy nhất một chiếc hộp đựng giày để ở dưới gầm tủ là bà cụ giữ kín. Và tôn trọng sự riêng tư của bà nên ông chẳng bao giờ hỏi tới cái hộp đó.

Một ngày kia, cụ bà lâm bệnh nặng. Biết vợ mình khó qua khỏi, cụ ông nhớ tới cái hộp bí mật bèn đem đến bên giường cụ bà. Cụ bà đồng ý cho ông mở cái hộp ra.

Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong chỉ có hai con búp bê bằng len và số tiền 95.500 đô-la.

Ông cụ ngạc nhiên hỏi vợ:

- Thế này là sao?

- Khi chúng ta mới lấy nhau, - cụ bà nói, - bà nội của tôi có dặn rằng bí quyết để giữ hạnh phúc gia đình là đừng bao giờ cãi nhau. Thế là mỗi lần mình làm tôi tức giận, tôi lại đan một con búp bê.

Cụ ông không cầm được nước mắt. Ông tự hỏi chẳng lẽ suốt quãng đời chung sống với nhau, người vợ chỉ giận ông có hai lần thôi sao. Và ông cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

- Còn món tiền lớn này thì sao? - Ông cụ hỏi tiếp.

Cụ bà mắt đỏ hoe trả lời:

- Đó là... số tiền tôi đã bán những con búp bê đã đan đấy.

Thời cơ

Có một anh chàng lười nhác đứng tựa vào một tảng đá nghỉ ngơi. Vừa lúc ấy, một người đàn ông từ xa bước đến buông lời hỏi:

- Này anh bạn trẻ, anh đang làm gì vậy?

Anh thanh niên đáp:

- Tôi đang ở đây chờ thời cơ.

Người đàn ông lại hỏi:

- Anh chờ thời cơ ư? Ha ha... thời cơ ra làm sao nhỉ, anh có biết không?

- Tôi cũng không biết nữa. Nhưng nghe nói thời cơ là một thứ rất kỳ diệu, chỉ cần nó đến bên cạnh ta thì ta sẽ gặp may mắn, được làm quan, phát tài hoặc cưới được vợ đẹp. Nói chung là rất tuyệt vời.

Người đàn ông vừa kéo tay người thanh niên đi vừa rủ rê:

- Ngay cả thời cơ ra làm sao anh cũng không biết, vậy thì anh còn chờ thời cơ làm gì chứ? Hay là anh đi theo tôi, tôi sẽ đưa anh đi làm vài việc rất có ích cho anh!

Chàng trai không kiềm được sự bực dọc bèn nói:

- Ông đi đi...! Đừng đến đây gây thêm phiền phức, tôi không đi với ông đâu!

Người đàn ông thở dài rồi bỏ đi.

Một lát sau, một ông cụ râu tóc bạc phơ đến trước mặt anh thanh niên và hỏi:

- Anh đã bắt được nó chưa?

Người thanh niên hỏi:

- Bắt được nó ư? Mà nó là cái gì vậy?

- Nó chính là thời cơ đấy!

- Tôi có thấy nó đâu?

Ông lão ngạc nhiên:

- Người đàn ông kia đã chẳng đưa nó đến cho anh là gì?

Anh thanh niên rất hối hận:

- Trời ơi! Tôi đã thả nó đi mất rồi!

Lanh trí

Đêm nọ, một người buôn bán mang theo số tiền lớn về nhà. Khi đi ngang qua một con đường nhỏ, anh bị một người đàn ông cao to lực lưỡng đón đường. Hắn ta lăm lăm khẩu súng trên tay và yêu cầu anh phải giao cho hắn tất cả tài sản đang mang theo trên người.

Nhìn thấy họng súng đen ngòm của tên cướp, chàng trai tỏ vẻ sợ hãi nói:

- Tôi đang có một ít tiền nhưng chúng đều là của ông chủ tôi. Xin ông giúp tôi một việc, hãy bắn hai phát đạn vào chiếc mũ của tôi để tôi còn có cái mà giải thích với ông chủ.

Tên cướp không nói không rằng, cầm lấy chiếc mũ của chàng trai và bắn hai phát vào đó.

Người thanh niên lại nói tiếp:

- Ông hãy bắn thêm hai phát đạn nữa vào ống quần của tôi đi. Có như thế thì ông chủ của tôi mới không nghi ngờ tôi.

Tên cướp bèn nắm lấy ống quần của anh và bắn liền hai phát đạn.

Chàng trai nhanh nhẹn dang rộng hai vạt áo và nói tiếp với hắn:

- Xin ông hãy bắn vào áo của tôi thêm vài phát đạn nữa đi.

Lúc bấy giờ, tên cướp tức giận mắng:

- Mẹ kiếp, đồ hèn nhát. Mau đưa hết tiền ra đây...

Vừa lúc đó, xe cảnh sát đã đến.

Chiếc lá hoàn mỹ nhất

Có một trụ trì muốn chọn ra một trong hai đệ tử để truyền lại chức vị. Cả hai đệ tử đều nỗ lực chứng minh mình là người xứng đáng nhất.

Một ngày kia, vị trụ trì nghĩ ra cách để phân biệt được ai là người xứng đáng hơn. Ông cho gọi hai đệ tử đến và nói với họ:

- Các con hãy đi nhặt cho thầy một chiếc lá cây hoàn mỹ nhất.

Hai đệ tử vâng lời ra đi. Không lâu sau, người thứ nhất trở về tay không và nói với sư phụ rằng:

- Con thấy vô số lá cây, nhưng con không sao chọn được chiếc lá hoàn mỹ nhất.

Trong khi đó, người đệ tử thứ hai thì dâng cho thầy một chiếc lá cây bình thường và nói:

- Chiếc lá này tuy không hoàn mỹ nhưng nó là chiếc lá nguyên vẹn nhất mà con tìm thấy.

Cuối cùng, vị trụ trì truyền y bát cho đệ tử thứ hai.

SẮC MÀU THẦN TIÊN

Chỉ học được một nửa

Có một ông lão đi cày và gieo giống vào giữa lúc trời nắng chang chang.

Bỗng nhiên, dưới tán cây bồ đề bên đường, một vị thần hiện ra. Vị thần lên tiếng hỏi:

- Ta là thần Solomon đây! Ông đang làm gì ở đây vậy?

Ông lão đáp:

- Nếu ngài là Solomon thì tại sao lại còn hỏi tôi câu đó? Khi tôi còn nhỏ, ngài bảo tôi nên học tập lũ kiến. Tôi đã nhìn thấy cách chúng làm

việc và đã học được tính cần cù của chúng. Và tôi đã áp dụng những điều mình học được vào cuộc sống của mình đấy thôi.

Thần Solomon mỉm cười nói:

- Nếu vậy thì người chỉ học được một nửa bài học. Hãy đến chỗ lũ kiến thêm một lần nữa. Còn một bài học mà người còn phải học là lúc cuối đời, phải nghỉ ngơi và hưởng thụ những gì mình đã tích lũy được.

Người muốn thay đổi vận mệnh

Có một người bước đến trước mặt Thượng đế và cầu xin Người thay đổi vận mệnh của mình. Thượng đế mỉm cười, trao một chiếc chìa khóa, bảo anh ta đi vào căn phòng vận mệnh và tự chọn lựa cho mình.

Anh ta bước vào căn phòng của sự giàu có nhưng lại thấy không có chút niềm vui nào. Anh ta bèn nói:

- Không phải là cuộc sống vui tươi thì đó nhất quyết không phải là mong muốn của mình rồi.

Sau đó, anh ta bước vào căn phòng của quyền lực nhưng tại đây, anh ta không tìm thấy chút chân thành nào. Vì thế, anh ta nói:

- Mình không cần cuộc sống đầy giả dối. Nó quá nguy hiểm.

Tiếp đến, anh ta bước vào căn phòng của dục vọng. Nhưng rồi ở đây, anh ta chẳng tìm thấy chút tình yêu nào. Anh ta nói:

- Mình không cần cuộc sống như loài động vật, bản thân nó đã là mối hiểm nguy.

Cuối cùng anh ta quay lại trước mặt Thượng đế và nói:

- Tôi đã tìm được vận mệnh của mình rồi. Nó là một bức tranh được tạo nên từ sự vui vẻ, chân thành và tình yêu!

Địa ngục

Có một người nợ vừa qua đời. Trên đường đi đến điện Diêm La, anh ta trông thấy một cung điện nguy nga lộng lẫy. Chủ nhân của cung điện đó đã tha thiết mời anh ta ở lại.

Người này nói:

- Tôi ở trên dương gian đã vất vả cả đời rồi. Bây giờ xuống đây, tôi chỉ muốn ăn ngủ chứ không muốn làm việc nữa đâu.

Chủ nhân của cung điện đáp:

- Nếu là vậy thì trên đời này không còn chỗ nào thích hợp với anh hơn chỗ chúng tôi đâu. Chỗ chúng tôi đây có sơn hào hải vị, anh muốn ăn gì cũng có. Chỗ chúng tôi đây có giường êm nệm ấm, anh muốn ngủ bao lâu cứ ngủ. Ngoài ra, tôi đảm bảo sẽ không có việc gì cần anh làm cả.

Nghe thế, người này vui vẻ ở lại.

Trong thời gian đầu, người này cứ hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn và cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng dần dần, anh ta bắt đầu cảm thấy buồn tẻ và trống vắng. Thế là anh ta đi gặp chủ nhân của cung điện và than phiền rằng:

- Cuộc sống mà suốt ngày chỉ có ăn và ngủ thì thật vô vị. Bây giờ tôi béo quá rồi, anh có thể tìm cho tôi một công việc nào đó không?

Chủ nhân của cung điện đáp:

- Xin lỗi anh, chỗ chúng tôi đây xưa nay chưa từng có công việc gì để làm.

Vài tháng sau, người này chịu không nổi nữa. Anh ta lại đi gặp chủ nhân cung điện:

- Cuộc sống này khiến tôi phát điên lên mất. Nếu như anh không có việc gì cho tôi làm thì thà tôi đi xuống địa ngục còn hơn.

Lúc này, chủ nhân của cung điện cười mỉa và đáp:

- Anh tưởng rằng đây là thiên đường ư? Đây chính là địa ngục đấy!

Lời nhắc nhở của Thượng đế

Một người đàn ông nọ qua đời vì chứng nhồi máu cơ tim. Ông phàn nàn với Thượng đế rằng:

- Thưa Thượng đế! Ngài gọi con về, con không chút oán hận ngài. Nhưng tại sao trước lúc gọi, ngài không thông báo cho con một tiếng để cho con chuẩn bị về mặt tâm lý và cũng để con bàn giao mọi việc với con cái của con. Ngài đã khiến con trở tay không kịp.

Thượng đế trù mền đáp:

- Ta đã từng viết cho con ba bức thư, nhắc nhở con chuẩn bị về mà!

Người đó kinh ngạc đáp:

- Làm gì có! Con chưa hề nhận được chúng!

Thượng đế nói:

- Trong bức thư thứ nhất, ta để con đau lưng. Trong bức thư thứ hai, ta để cho tóc con bạc đi. Và bức thư thứ ba, ta đã khiến cho răng con rụng dần. Tất cả điều đó là tín hiệu nhắc nhở con sắp đến thời hạn quay về đây!

Thu phục

Có một phụ nữ nọ luôn sợ chồng bỏ rơi. Cô cầu xin thần linh dạy cho cô cách để quyến rũ chồng. Vị thần suy nghĩ một lúc rồi nói với cô:

- Ta có thể giúp con nhưng trước hết, con phải lấy cho ta ba sợi lông trên mình con sư tử đang sống.

Người phụ nữ ấy nghĩ ngay đến con sư tử thường lảng vảng ở cánh rừng gần làng cô sinh sống. Nhưng chỉ nghĩ đến sự hung dữ của nó cũng đủ khiến cô phải rùng mình. Làm sao đến gần nó đây? Tuy nhiên, vì muốn giữ tình cảm của chồng nên cô nghĩ ra một cách.

Sáng hôm sau, cô dậy sớm dắt một con dê con đến chỗ sư tử thường xuất hiện. Cô để con dê ở đó rồi quay về nhà. Và suốt nhiều ngày sau đó, mỗi sáng cô đều dắt một con dê con đến cho sư tử. Không lâu sau, con sư tử bắt đầu quen với sự hiện diện của cô cùng món quà ngon mà cô mang lại.

Một thời gian sau, sư tử tỏ vẻ vui mừng khi nhìn thấy người phụ nữ ấy. Nó đến gần cô và để cho cô vuốt ve nó. Người phụ nữ biết rằng con sư tử đã hoàn toàn tin tưởng cô. Thế là một hôm, cô cẩn thận nhổ ba sợi lông trên bờm con sư tử và vui mừng mang đến cho thần xem. Vị thần đó kinh ngạc hỏi:

- Con dùng mẹo gì mà lấy được ba sợi lông này vậy?

Người phụ nữ kể hết mọi chuyện cho vị thần nghe, thần bật cười rồi nói:

- Con hãy dùng cách ấy để lấy lòng chồng của con đi!

Ý nghĩa của thành công

Có một người mù và một người què cùng rủ nhau đi tìm quả tiên bất tử.

Họ đi mãi, vượt qua bao nhiêu trở ngại và gian khổ. Một hôm, người què nói với người mù rằng:

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì biết đến bao giờ mới có kết quả? Tôi không đi nữa đâu, tôi chịu không nổi nữa rồi.

Người mù đáp:

- Anh bạn của tôi! Tôi tin là chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ tìm được nó thôi. Chỉ cần trong lòng chúng ta có hy vọng thì nhất định ta sẽ tìm thấy.

Nhưng người què khăng khăng ở lại một ngôi làng trên đường đi. Thấy vậy, người mù đành phải lên đường một mình.

Do không nhìn thấy đường đi và cũng không biết đi về hướng nào nên gặp bất kỳ người nào, anh cũng lên tiếng hỏi. Quần áo rách rưới, mình đầy thương tích nhưng trong lòng anh vẫn không ngừng hy vọng.

Rồi cũng có một ngày anh mù đến được ngọn núi có cây đào tiên đó. Anh dốc toàn lực leo núi và cảm thấy càng lên cao, người anh lại tràn đầy sức lực. Anh mò mẫm xung quanh thì đụng phải một thứ trái cây gì đó. Anh cầm lấy một trái đưa lên miệng ăn thì điều kỳ diệu đã xảy ra: Mắt anh đã sáng lại. Anh nhìn quanh thì thấy cây cối xanh tốt, hoa tươi khoe sắc và gần đó còn có khe suối nhỏ trong vắt. Anh đến khe nước cúi người nhìn thì thấy mình đã trở thành một chàng trai rất tuấn tú.

Lúc chuẩn bị rời khỏi núi, anh hái cho người bạn đồng hành của mình hai quả tiên. Khi đi qua ngôi làng cũ, anh trông thấy người què đang chống gậy và đầu tóc đã bạc phơ. Người què không nhận ra người bạn mù trước đây nữa bởi trước mặt mình giờ đây là một chàng trai trẻ. Sau khi nghe câu chuyện, người què vui mừng cầm lấy món quà của bạn và

bắt đầu thưởng thức quả tiên. Nhưng chẳng có sự thần kỳ nào xảy ra cả. Và họ hiểu ra rằng chỉ có công sức của chính mình mới có thể mang lại điều kỳ diệu.

Túi tiền

Có một người đàn ông sống trong căn chòi rách nát. Ông ta nghèo đến mức chỉ có một chiếc ghế dài để nằm ngủ. Ngày nọ, ông ta lầm bầm một mình: *“Ước gì mình được giàu có. Nếu mình giàu có, mình sẽ không bao giờ là kẻ tham lam cả”*.

Nghe thấy lời ước nguyện của ông ta, Thượng đế hiện ra và nói:

- Ta sẽ giúp con trở nên giàu có. Hãy cầm lấy chiếc túi màu nhiệm này. Trong túi luôn có một đồng tiền vàng, lấy mãi cũng không hết. Nhưng con phải nhớ, khi con cảm thấy đủ rồi thì phải vứt túi tiền này đi thì mới tiêu tiền được.

Nói xong, Thượng đế biến mất, người đàn ông nhìn thấy bên mình quả nhiên có chiếc túi, bên trong có một đồng tiền vàng. Ông ta lấy đồng tiền ra, trong túi lại xuất hiện một đồng khác. Suốt cả buổi tối hôm đó, ông ta ngồi lấy tiền trong túi ra. Đến nửa đêm, tiền vàng đã chắt thành một đồng. Ông ta nghĩ: *“Số tiền này đủ cho mình dùng cả đời”*.

Ngày hôm sau, ông ta thức dậy và cảm thấy đói cồn cào. Nhưng nếu muốn tiêu tiền, trước tiên ông ta phải vứt bỏ chiếc túi đó đi.

Thế là ông ta lại tiếp tục lấy tiền trong túi ra. Mỗi lần định vứt túi tiền đi, ông ta lại nghĩ tiền vẫn chưa đủ nhiều.

Nhiều ngày trôi qua, mặc dù đã đủ tiền mua sắm những vật dụng cho mình, nhưng ông ta vẫn nghĩ: *“Chờ tiền nhiều thêm một chút đã”*. Ông ta không ngừng lấy tiền ra, tiền vàng chắt đầy một nhà. Nhưng ông ta vẫn bám chặt lấy cái túi, thều thào nói:

- Tiền vàng vẫn liên tục hiện ra, mình không thể vứt túi tiền đi được!

Cuối cùng, ông ta ngã xuống chiếc ghế dài và... chết.

Lấy nước

Ngày nọ, Phật Thích Ca đi ngang qua một cánh rừng. Hôm ấy là một ngày nắng gắt nên Đức Phật cảm thấy rất khát nước. Ngài bảo đệ tử A Nan:

- Lúc nãy chúng ta có đi qua một khe suối nhỏ, con hãy quay lại đó lấy giúp ta một ít nước.

A Nan quay lại tìm con suối kia nhưng nó quá nhỏ, lại bị vắn đục nên không thể nào uống được. Thế là A Nan lại quay về nói với Đức Phật:

- Nước ở con suối đó rất bẩn nên con đã không mang về. Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, con biết có một con sông chỉ cách đây mấy dặm đường.

Phật Thích Ca nói:

- Không, con cứ quay lại con suối nhỏ khi nãy.

A Nan ngoài mặt vâng theo lời thầy nhưng trong lòng không phục. Ông cho rằng nước ở khe suối bẩn như thế, có quay lại cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Trên đường quay lại chỗ con suối, A Nan nghĩ: *“Tại sao nước đã vắn đục mà thầy vẫn khẳng khẳng đòi uống nước ở đó nhỉ? Không được, mình phải nói lại cho thầy rõ mới được”*. Ông đi được nửa đường rồi chạy về và nói:

- Sao thầy phải khẳng khẳng bắt con quay lại khe suối như vậy ạ?

Phật Thích Ca không giải thích thêm, chỉ nói với giọng kiên quyết:

- Con cứ đi đi.

Dù cảm thấy thầy quá cố chấp nhưng A Nan cũng đành phải vâng theo. Lúc quay lại bên khe suối đó, A Nan hết sức ngạc nhiên khi thấy nước đã trong veo, mọi bùn đất đều đã trôi đi hết. A Nan vui vẻ lấy nước suối rồi quay về quỳ lạy dưới chân Đức Phật:

- Thưa thầy, người đã truyền dạy cho con một bài học thật lớn lao. Không có thứ gì là bất biến cả, chỉ cần chúng ta có lòng nhẫn nại mà thôi.

Bí quyết hạnh phúc

Có một cô bé đi ngang qua đồng cỏ thì trông thấy một con bướm bị thương trong bụi gai, thế là cô bé bèn cúi xuống, cẩn thận tháo từng chiếc gai ra để bướm được tự do. Về sau, vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của cô bé nên bướm đã hóa thành một tiên nữ xinh đẹp. Tiên nữ nói với cô bé:

- Em là cô bé rất nhân từ. Chị cho em một điều ước. Em hãy nói ra mơ ước của mình đi, chị sẽ biến nó thành hiện thực.

Cô bé nghĩ một hồi rồi nói:

- Em muốn được hạnh phúc.

Thế là tiên nữ cúi xuống thì thắm vào tai cô bé một điều gì đó rồi biến mất. Có được bí quyết của tiên nữ, về sau cô bé đã sống một cuộc đời vô cùng hạnh phúc.

Và bí quyết hạnh phúc mà vị tiên nữ đã cho cô bé là: *“Mỗi người bên cạnh em đều cần tình yêu thương của em”*.

Cuộc hẹn với tử thần

Một thương nhân giàu có ở Baghdad sai người hầu ra chợ mua đồ. Trong lúc mua đồ ở chợ, người hầu thấy trong đám đông có một bà cụ khoác chiếc áo choàng màu đen đang nhìn mình chăm chăm. Anh ta nhận ra đó là “thần chết”.

Người hầu nọ vội chạy về, run sợ kể lại sự việc cho người chủ nghe. Sau đó anh ta cầu xin ông chủ cho mượn con ngựa để cưỡi đến vùng Samara xa xôi hòng tránh gặp mặt thần chết.

Người chủ đồng ý và thế là người hầu lập tức phóng ngựa như bay đến đó.

Buổi tối, người thương nhân lên chợ và nhìn thấy thần chết đang đứng ở gần đó. Ông bèn hỏi:

- Tại sao người lại uy hiếp người hầu của ta?

Thần chết nói:

- Tôi đâu có uy hiếp anh ta. Tôi chỉ ngạc nhiên là tại sao lại gặp anh ta tại Baghdad này mà thôi. Rõ ràng chúng tôi đã hẹn nhau sẽ gặp nhau ở Samara tối nay kia mà!

CÂU CHUYỆN NGỤ NGÔN

Con sông nhỏ và sa mạc

Có một con sông nhỏ chảy từ vùng núi cao xuống đồng bằng. Nó chảy qua nhiều rừng sâu, thôn làng và cuối cùng thì đến một sa mạc. Nó nghĩ: “*Mình đã chảy qua muôn vàn trắc trở nên chắc hẳn mình cũng có thể sẽ vượt qua sa mạc này*”. Khi chảy qua sa mạc, nó phát hiện nước của mình dần dần bị mất đi. Nó thử đi thử lại rất nhiều lần nhưng đều vô ích. Cuối cùng, nó chán nản tự nhủ: “*Có lẽ đây chính là số phận của mình. Mình mãi mãi không thể đến được biển khơi cuộn cuộn như trong truyền thuyết rồi*”.

Ngay lúc đó, nó nghe thấy một giọng nói thật trầm ấm bên mình:

- Nếu như cơn gió nhẹ vượt qua sa mạc thì dòng sông cũng có thể làm được điều đó.

Thì ra đó chính là lời nói của sa mạc. Thế nhưng con sông nhỏ vẫn nản lòng. Nó đáp lại:

- Đó là bởi vì gió nhẹ có thể bay qua sa mạc, còn tôi thì không thể.

Sa mạc tiếp tục đáp lời:

- Bởi vì cậu cứ cố giữ lấy hình dáng ban đầu của mình nên mãi không thể nào vượt qua được. Cậu cần phải để cho những cơn gió nhẹ đưa cậu bay qua sa mạc và đến nơi mà cậu cần đến. Chỉ cần cậu bằng lòng thay đổi hình dáng hiện tại để bốc hơi theo những cơn gió nhẹ thì cậu sẽ đạt được ý nguyện thôi.

Từ trước đến nay, dòng sông nhỏ chưa từng biết đến có chuyện như thế. Nó bèn hỏi:

- Bỏ đi hình dáng của tôi bây giờ ư? Như thế chẳng khác nào tôi đang hủy diệt mình. Làm sao biết được điều đó có thật không chứ?

Sa mạc kiên nhẫn trả lời:

- Gió nhẹ sẽ mang hơi nước bay qua sa mạc. Đến nơi thích hợp, nó sẽ buông hơi nước ra cho biến thành mưa. Sau đó, nước mưa lại hình thành những dòng sông và tiếp tục chảy về phía trước.

Dòng sông nhỏ bèn hỏi:

- Vậy tôi có còn là dòng sông như trước đây không?

Sa mạc đáp:

- Có thể có mà cũng có thể không. Nhưng bất kể cậu là một dòng sông hay là hơi nước thì bản chất của cậu vẫn không hề thay đổi. Cậu cứ cố giữ mình là một dòng sông bởi vì từ trước đến nay cậu chưa hiểu bản chất nội tại của mình.

Đến đây, dòng sông nhỏ bắt đầu suy nghĩ. Nó nhớ lại dường như trước khi trở thành dòng sông, nó cũng đã được gió mang đến những sườn núi

cao nào đó trên đất liền, sau đó biến thành nước mưa rơi xuống, rồi mới thành dòng sông của ngày hôm nay.

Thế là dòng sông nhỏ lấy hết dũng khí, dang đôi cánh tay đón cơn gió nhẹ và để gió đưa nó đến nơi cội nguồn của mình.

Chim mỏ vàng

Ngày nọ, có một cụ già vào rừng sâu đốn củi. Khi cụ nhấc rìu lên định chặt cây thì có một con chim mỏ vàng non bay ra. Con chim cất tiếng hỏi cụ:

- Tại sao cụ lại muốn chặt cây này vậy?

- Vì nhà ta đã hết củi đốt rồi.

- Cụ đừng chặt nó nữa. Cụ cứ về nhà đi, ngày mai nhà cụ sẽ có rất nhiều củi.

Nói xong chú chim vỗ cánh bay đi. Ông cụ đồng ý trở về tay không và nói với vợ:

- Bà yên tâm, ngày mai nhà mình sẽ có rất nhiều củi.

Và quả thật, sáng ngày hôm sau, bà vợ phát hiện sân nhà có một đống củi rất to. Bà liền gọi ông cụ:

- Ông mau đến xem này, ai đó đã chặt một đống củi to trong sân nhà mình đấy.

Lúc đó, ông cụ kể lại cho vợ nghe chuyện ông đã gặp chú chim mỏ vàng như thế nào. Nghe xong, bà cụ nói:

- Củi thì có rồi, nhưng nhà ta lại không có thức ăn. Ông hãy đi tìm con chim mỏ vàng đó, bảo nó cho chúng ta thức ăn đi.

Ông cụ trở vào rừng tìm đến cái cây ngày hôm qua, vừa lúc chú chim mỏ vàng cũng bay đến. Nó hỏi:

- Cụ cần điều gì?

Ông cụ đáp:

- Vợ ta bảo ta nói với người rằng nhà ta không có gì để ăn.

- Cụ hãy về đi, ngày mai các cụ sẽ có rất nhiều thức ăn.

Chú chim mỏ vàng nói xong thì bay đi. Còn ông cụ thì về nhà và bảo với vợ rằng:

- Bà cứ yên tâm, ngày mai nhà mình sẽ có rất nhiều thức ăn.

Quả nhiên sáng hôm sau, hai người phát hiện trong nhà mình đầy những món ngon vật lạ. Sau bữa ăn no nê, bà cụ bèn nói với ông cụ:

- Ông hãy mau đi tìm con chim mỏ vàng đó, bảo nó tặng cho mình một ngôi nhà thật đẹp. Có như thế thì cuộc sống sau này của chúng ta mới thoải mái hơn được.

Ông cụ lại quay vào rừng. Con chim mỏ vàng bay đến hỏi ông:

- Cụ còn cần gì nữa?

- Vợ của ta bảo ta đến tìm người, bà ấy muốn người tặng cho chúng ta một ngôi nhà. Bà ấy bảo chỉ như thế thì chúng tôi mới có thể sống thoải mái được.

Chim mỏ vàng nói:

- Cụ cứ về đi. Ngày mai cụ sẽ có một ngôi nhà như ý.

Ông cụ quay về nhà và kể lại cho vợ nghe những lời chú chim đã nói.

Ngày hôm sau, khi vừa thức dậy, họ hết sức ngạc nhiên khi thấy mình đang ở trong một ngôi nhà tuyệt đẹp. Sau khi đi thăm thú khắp mọi nơi trong nhà, bà cụ lại nói với ông cụ:

- Ông hãy đi tìm con chim mỏ vàng đó lần nữa đi. Hãy bảo nó biến ta trở thành hoàng hậu và biến ông trở thành quốc vương.

Chú chim mỏ vàng chào ông cụ một cách lạnh nhạt. Sau khi nghe ông cụ trình bày nguyện vọng mới, nó nói:

- Cụ hãy về đi. Sáng sớm ngày mai cụ sẽ trở thành quốc vương còn cụ bà sẽ trở thành hoàng hậu.

Sáng sớm hôm sau, họ thức dậy và phát hiện ra mình đang mặc quần là áo lụa. Ngôi nhà của họ đã được biến thành cung điện và có rất nhiều gia nhân. Thế nhưng bà lão vẫn chưa hài lòng với điều này. Bà nói với ông cụ:

- Ông mau tìm con chim mỏ vàng đó thêm lần nữa đi. Hãy bảo nó ban cho ta phép màu và mỗi buổi sáng, hãy đến cung điện múa hát cho ta xem.

Ông cụ đành quay lại rừng sâu để tìm con chim mỏ vàng. Sau một ngày dài tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy nó. Ông nói:

- Này chim mỏ vàng ơi! Vợ ta muốn người ban cho bà ấy phép màu và mỗi buổi sáng hãy đến múa hát cho bà ấy xem.

Chim mỏ vàng nổi giận. Nó nhìn ông cụ trừng trừng và nói:

- Cụ hãy về đi và đợi đấy!

Ông cụ về đến nhà và hai vợ chồng chờ đợi trong hy vọng. Nhưng ngày hôm sau, khi vừa thức dậy, họ phát hiện mình đã bị biến thành hai người vừa lùn vừa xấu xí.

Khác với mọi người

Một con cua đực đến nhà cua cái để cầu hôn. Con cua cái nhìn thấy trên đường đi, con cua đực luôn đi thẳng chứ không đi ngang. Nó nghĩ bụng: “*Anh chàng này quả là khác người. Mình nhất định không thể để mất anh ấy được*”.

Và thế là cuối cùng, chúng kết hôn với nhau.

Sáng ngày hôm sau, con cua cái thấy chồng mình cũng đi ngang giống như những con cua khác. Nó bèn hỏi:

- Sao hôm qua anh lại đi thẳng?

Cua đực đáp:

- Em yêu ạ! Không thể ngày nào anh cũng say khướt đến thế đâu.

Rùa và thỏ cùng thi trở lại

Sau khi chạy thua rùa, thỏ tổng kết kinh nghiệm và đề nghị được đua với rùa thêm một lần nữa. Và rùa đã đồng ý.

Khi cuộc đua bắt đầu, rùa cố gắng chạy về phía trước theo lộ trình đã quy định. Nó nghĩ thầm: “*Lần này thì mình thua chắc rồi*”.

Nhưng khi đến đích, rùa lại chẳng trông thấy thỏ đâu. Nó nhìn quanh thì thấy thỏ đang hí hục chạy đến. Thì ra, vì nôn nóng giành chiến thắng, thỏ cắm cúi chạy thật nhanh. Đến khi ngẩng đầu lên, nó phát hiện ra mình đã chạy sai đường nên đành phải quay lại điểm xuất phát để bắt đầu chạy lại. Và thế là một lần nữa, thỏ lại về đích sau rùa.

Sư tử và linh dương

Những buổi sáng sớm trên thảo nguyên bao la ở châu Phi, khi mặt trời vừa ló dạng thì linh dương cũng giật mình thức giấc. Ý nghĩ đầu tiên của nó là: “*Mau chạy thôi, nếu chậm trễ mình sẽ bị sư tử ăn thịt mất*”. Và thế là nó vùng đứng dậy và chạy như bay về hướng mặt trời mọc.

Cũng đúng lúc đó, sư tử cũng thức dậy. Nó nghĩ rằng: “*Mình phải chạy mau thôi. Nếu chậm trễ, mình sẽ không kiếm được thứ gì để ăn hết. Rồi sẽ chết đói mất thôi!*”. Vì thế, nó cũng bật dậy và chạy băng băng về phía mặt trời mọc.

Một bên là chúa tể của muôn loài, bên kia là loài linh dương ăn cỏ. Tuy có nhiều khác biệt nhưng cả hai đều đối diện với một vấn đề sinh tồn như nhau: nếu linh dương chạy nhanh thì sư tử sẽ chết đói, còn nếu sư tử chạy nhanh thì linh dương sẽ bị ăn thịt.

Chuyện đơn giản

Chiếc đồng hồ mới được lắp đặt giữa hai chiếc đồng hồ cũ khác. Hai chiếc đồng hồ cũ cứ tích tắc qua từng phút từng giây.

Một trong hai chiếc đồng hồ cũ nói với chiếc đồng hồ mới:

- Nào, cháu cũng phải làm việc đi chứ. Nhưng ta hơi lo rằng sau khi cháu đong đưa xong ba mươi hai triệu lần, cháu sẽ không thể nào chạy nổi nữa.

Chiếc đồng hồ mới không khỏi giật mình:

- Trời ơi, đến ba mươi hai triệu lần sao? Làm sao cháu có thể làm được chuyện lớn lao như thế chứ? Cháu không làm nổi đâu.

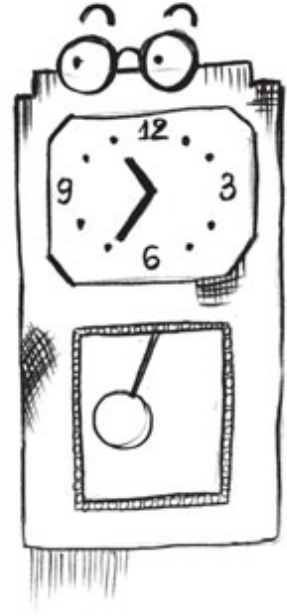
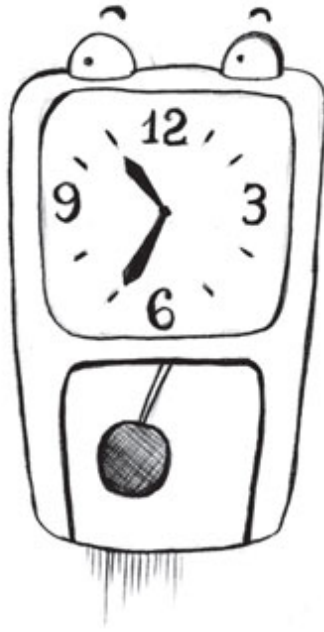
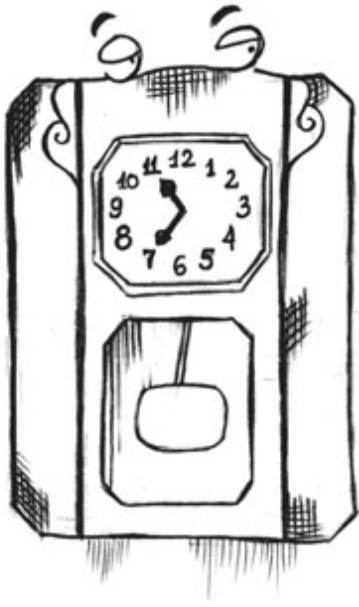
Chiếc đồng hồ cũ còn lại bèn nói:

- Cháu đừng nghe ông ấy nói. Chỉ cần mỗi ngày cháu đong đưa tích tắc theo từng giây là được rồi. Đừng sợ, cháu.

Chiếc đồng hồ mới nửa tin nửa ngờ:

- Có thể nào mọi chuyện lại đơn giản thế ư? Nếu đúng như thế thì cháu cũng muốn thử một phen xem.

Chiếc đồng hồ mới nhẹ nhàng “tích tắc” theo từng giây. Và khi một năm qua đi, nó đã đong đưa được ba mươi hai triệu lần.

Cỏ trên lối đi cũ

Có hai con ngựa cùng băng qua một thảo nguyên. Cỏ non xanh mơn mớn trải dài trước mắt chúng. Cả hai vừa đi về phía trước vừa thoải mái gặm cỏ.

Càng đi xa, cỏ lại càng ít. Một vài ngày sau, cả hai đã đến gần nơi tiếp giáp với sa mạc.

Một trong hai con ngựa nhớ tới những bãi cỏ non xanh mà mình đã đi qua bèn quay đầu trở lại đường cũ.

Còn con kia lại kiên quyết nghĩ rằng: *“Ta là một con ngựa giỏi, mà ngựa giỏi thì không bao giờ ăn cỏ trên đường cũ”*.

Về sau, con ngựa đó đã gục chết trên sa mạc vì kiệt sức. Còn con ngựa quay đầu trở lại đã tìm được cỏ xanh và sống sót.

Chiếc chìa khóa

Nhìn thấy ổ khóa to được móc trên chiếc cửa lớn, thanh sắt bèn dùng hết sức mạnh của mình để bẩy ra nhưng vô ích.

Thấy vậy, chiếc chìa khóa bước đến. Với thân hình bé nhỏ, nó chui tọt vào trong lỗ khóa, vặn nhẹ thì ổ khóa to bung ra.

Thanh sắt vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao tôi dùng sức mạnh như vậy mà vẫn không thể mở ra, trong khi anh lại mở ra một cách nhẹ nhàng như vậy?

Chìa khóa mỉm cười rồi đáp:

- Bởi vì tôi hiểu được lòng của nó nhất.

Cao quý

Sau khi phiêu du khắp nơi, con chuột nọ quyết định chọn đỉnh một tháp Phật để sống.

Cuộc sống trên tháp thực sự rất hạnh phúc. Nó có thể thoải mái chui khắp các tầng và được hưởng rất nhiều đồ cúng. Thậm chí, nó còn gặm nhấm những hòm sách quý mà không ai hay biết. Nó cảm thấy mình thật là cao quý.

Mỗi khi nhìn các tín đồ thắp hương hành lễ, con chuột đều khịt mũi và cười thầm trong bụng:

- Loài người thật tức cười, mà cái đầu gối của họ cũng dẻo thật, cứ đứng rồi lại quỳ liên tục!

Một hôm, có một con mèo hoang xông vào trong tháp và chẳng mấy chốc, nó đã tóm được con chuột. Vị “tù binh cao quý” liền lên tiếng phản đối:

- Anh không được ăn thịt tôi! Anh phải quỳ lạy tôi, vì tôi đại diện cho Phật!

Con mèo hoang cười gằn, xách con chuột giơ lên:

- Mọi người quỳ lạy người chỉ vì cái vị trí mà người ngồi chứ không phải vì bản thân người!

Và sau đó, nó nuốt chửng con chuột vào bụng.

Con giun học đòi

Thấy mình vì không có chân nên đi lại chậm chạp, chị giun rất buồn.

Nhìn anh răn không có chân mà đi rất nhanh nên chị vô cùng ngưỡng mộ. Chị bèn học theo cách đi của anh răn nhưng động tác của chị trông vừa buồn cười vừa chậm chạp.

Chị giun quyết định nấp trong một bụi cây nhìn trộm cách đi của anh răn. Khi nhìn thấy anh răn cuộn mình đi bằng những động tác nhanh nhẹn, chị giun bèn làm theo ngay. Chị cố hết sức để trườn nhanh về phía trước nhưng kết quả không hề thay đổi.

Hết cách, chị giun đành phải đến bái anh răn làm sư phụ. Anh răn cũng tận tình chỉ dạy nhưng chị giun vẫn không sao tiến bộ được.

Sau khi chú ý quan sát hình dáng và động tác của chị giun, anh than rằng:

- Tôi tuy không có chân nhưng từ đầu đến đuôi tôi đều có rất nhiều đốt xương. Còn cả thân người của chị không có một đốt xương nào, làm sao chị có thể đi được như tôi chứ?

Hai con chồn

Có hai con chồn - một con sống trong lồng còn một con sống bên ngoài - kết bạn với nhau.

Con chồn trong lồng quanh năm không cần lo lắng đến chuyện ăn uống, còn con chồn sống bên ngoài thì rất tự do tự tại. Mỗi ngày, hai con đều trò chuyện thân mật cùng nhau.

Con chồn trong lồng luôn ngưỡng mộ sự tự do của con chồn bên ngoài, trong khi con chồn bên ngoài thì không ngớt xuýt xoa về sự an nhàn của bạn. Một hôm chúng nói:

- Chúng ta hãy đổi với nhau nhé!

Thế là con chồn trong lồng bước ra thế giới tự nhiên, còn con chồn sống hoang dã thì chui vào lồng. Vừa đặt chân ra ngoài, con chồn trong lồng cảm thấy vô cùng sung sướng. Nó chạy nhảy tung tăng thỏa thích ngoài đồng nội. Trong khi đó, con chồn từ ngoài chui vào lồng cũng rất vui vẻ bởi nó không cần phải lo nghĩ đến chuyện ăn uống nữa. Nhưng không bao lâu sao, hai con chồn đều chết: Một con chết vì đói, một con kia chết vì buồn.

Cái bóng của sơn dương

Một sáng nọ, con sơn dương quanh quẩn bên ngoài hàng rào, nó muốn ăn cải trắng bên trong nhưng không thể vào được.

Lúc này, mặt trời vừa mọc ở phía đông đang chiếu thẳng vào nó. Con sơn dương nhìn thấy bóng của mình trải dài trên đất. Nó bèn tự nhủ: *“Mình cao lớn như thế này thì việc ăn được các loại trái cây trên cao quá dễ dàng. Vậy nên có ăn cải trắng ở đây hay không cũng có sao đâu?”*.

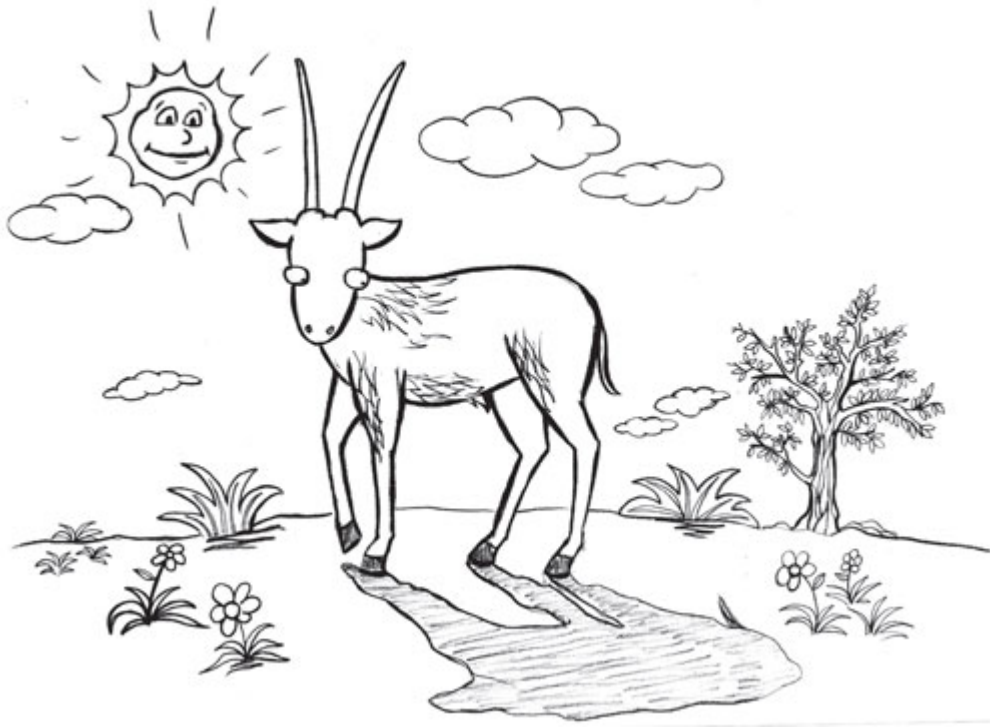
Sơn dương nghĩ đến vườn trái cây rất lớn ở cách đây khá xa. Thế là nó chạy một mạch đến vườn trái cây đó. Nhưng khi nó chạy đến nơi thì giữa trưa, mặt trời ở ngay trên đỉnh đầu của nó.

Lúc này, bóng của sơn dương trở nên rất ngắn. Nó thất vọng kêu than:

- Ôi! Thì ra mình chỉ thấp bé thế này thôi. Mình không thể nào ăn được quả trên cây đâu. Tốt hơn hết là mình nên quay về ăn cải trắng đi!

Thế là sơn dương chạy trở về vườn cải. Khi nó chạy đến bên hàng rào thì mặt trời đã nghiêng về tây, bóng của nó lại trở nên rất dài. Sơn dương hối hận nói:

- Sao mình nhất định phải chạy về đây cơ chứ? Dựa vào thân hình cao lớn của mình thì ăn quả trên cây là chuyện rất đơn giản mà.

Rùa và sói

Một hôm, vua sư tử bỗng nhiên ngã bệnh. Các loài vật trong rừng đều lũ lượt kéo đến thăm viếng.

Sói là tên nịnh thần. Nghĩ rằng thời cơ đã đến, nó liền chạy đến hang sư tử trước tiên, mang theo một con gà mái mới bắt trộm được từ người nông dân để làm quà biếu vua sư tử.

Sư tử rất vui, nói với các loài đến sau:

- Sói là một đại trung thần của ta. Lòng hiếu kính và trung thành của sói với ta các người đều tận mắt nhìn thấy rồi đấy. Từ nay về sau, các người phải học tập ở sói.

Các loài vật tuy ghét sói nhưng vì khiếp sợ uy phong của vua sư tử nên không dám có ý kiến gì.

- Thưa đại vương tôn kính! Rùa đã sớm ăn ở hai lòng với ngài. Ngài xem, đến giờ mà nó vẫn không đến thăm ngài! - Sói bắt đầu kể xấu rùa. Vừa đúng lúc đó, rùa lò dò bước vào. Sư tử lập tức gầm lên giận dữ với rùa. Rùa vội thanh minh:

- Thưa đại vương tôn kính! Sở dĩ tôi đến muộn là vì sau khi nghe tin ngài bị bệnh, tôi vội đi khắp nơi tìm thầy xin thuốc về chữa bệnh cho ngài.

Sư tử chuyển giận thành mừng:

- Nói vậy thì người chính là cận thần trung thành nhất với ta. Mau đưa thầy thuốc đến đây.

Rùa nói:

- Đại vương, bài thuốc bí truyền mà tôi tìm thấy xuất phát từ loài người đấy ạ.

- Mau, mau mang ra đây. - Sư tử vui đến mức không kiềm được mình.

- Trong phương thuốc bí truyền có nói, muốn chữa khỏi bệnh của đại vương thì cần phải lột một tấm da sói và đắp lên mình lúc da vẫn còn nóng thì bệnh của ngài lập tức sẽ khỏi.

Thế là sư tử liền bắt sói và lột da nó ra.

Lừa và chủ nhân

Ngày nào cũng vậy, lừa phải dậy từ sớm tinh sương và làm việc quần quật cho đến đêm hôm. Dù công việc vừa nhiều vừa nặng nhọc nhưng phần ăn của nó thường rất ít. Có khi nó làm lụng vất vả cả ngày mà chẳng được ăn gì cả. Một ngày, lừa cầu xin thần Zeus:

- Xin ngài hãy cho tôi rời xa người nông dân này! Tôi không thể chịu nổi áp lực công việc cùng ông chủ hà khắc như thế này. Tôi muốn có một ông chủ mới.

Thần Zeus đồng ý và quyết định cho lừa đến ở với một người thợ gốm. Người thợ gốm bắt lừa chở đất sét từ ngoài đồng về và chuyển đồ gốm đã làm xong ra chợ. Ngày nào lừa cũng làm việc không ngừng nghỉ. So với trước đây, cuộc sống của nó còn vất vả hơn rất nhiều.

Không thể chịu nổi cuộc sống đó, lừa lại xin thần Zeus đổi chủ:

- Lần này ngài phải đổi tôi đến nơi được chủ coi trọng và làm những công việc nhẹ nhàng hơn.

Thế là thần Zeus chuyển lừa cho một người thợ da. Vừa đến chỗ người thợ da, lừa đã cảm thấy vô cùng hối hận. Tuy ông chủ rất coi trọng lừa nhưng tất cả chỉ vì lừa có bộ da đẹp. Lừa đau khổ nói:

- Mình thật bất hạnh! Ở chỗ những người chủ trước không tốt hơn sao! Bây giờ ở đây thì ngay bộ da cũng phải nộp luôn cho chủ. Ước gì mình sớm hiểu được rằng đi đâu làm việc cũng phải chịu vất vả mà thôi.

Cái bụng trống rỗng

Đã mấy ngày liền cáo và khỉ đều không có thứ gì cho vào bụng. Một buổi nọ, cả hai lang thang trên đường thì nhìn thấy một cái hang gần đó. Chúng bước vào thì thấy bên trong có một tượng Phật và hai chiếc bình.

Cáo khấn cầu trước tượng Phật:

- Đã mấy ngày nay chúng con không được ăn gì cả. Nếu cứ tiếp tục thế này thì chúng con sẽ chết đói mất...

Và chúng nghe có tiếng nói cất lên từ bức tượng Phật:

- Ở đây có hai chiếc bình, một chiếc chứa đầy thức ăn còn chiếc kia thì rỗng. Các người chỉ được quan sát từ bên ngoài và chọn một trong hai.

Cáo nói:

- Phật nói một bình chứa đầy thức ăn, còn cái kia thì trống rỗng. Nhưng theo tôi thấy thì hai cái bình này đều rỗng cả.

Nghe những lời này, một cái bình bỗng cất tiếng nói:

- Tôi đâu có rỗng chứ...

Cáo vừa nghe xong liền với tay lấy cái bình còn lại. Nó mở nắp bình ra thì thấy quả nhiên bên trong toàn là thức ăn.

Lúc này, khỉ mới thắc mắc:

- Làm sao anh biết trong chiếc bình này có thức ăn?

Cáo cười và đáp:

- Những ai mà trong bụng rộng tuếch thì rất sợ bị nói rộng bụng. Ngược lại, người tài ba thật sự thì chẳng quan tâm đến việc người ta nói gì về mình đâu.

Ba lời khuyên chân thành

Ngày nọ, một người thợ săn bắt được con chim kỳ lạ trong rừng sâu. Con chim giãy giụa van xin:

- Xin anh hãy thả tôi ra! Tôi có thể nói được 70 thứ tiếng. Tôi rất thông minh. Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh ba lời khuyên chân thành.

Nghe vậy, người thợ săn bèn nói:

- Người nói cho ta nghe trước đi! Ta hứa sẽ thả người ra!

Con chim đồng ý và nói:

- Lời khuyên thứ nhất là một khi đã làm việc gì thì đừng bao giờ hối hận. Lời khuyên thứ hai là dù có ai nói gì với anh chẳng nữa, nhưng nếu anh thấy đó là chuyện không thể thì đừng nên tin. Lời khuyên thứ ba là đừng tùy tiện trèo cao, nếu trèo không được thì không nên phí sức.

Xong đâu đấy, con chim quay sang nói với người thợ săn:

- Đó là những lời khuyên chân thành của tôi dành cho anh. Anh sẽ thả tôi ra chứ?

Người thợ săn nhớ đến lời hứa của mình liền thả nó ra.

Con chim bay vụt lên và đậu trên một cái cây to. Nó nhìn xuống và nói với người thợ săn:

- Anh thật là ngốc. Anh thả tôi nhưng không hề hỏi tại sao tôi lại thông minh như vậy. Anh có biết là trong miệng tôi có một hạt trân châu vô cùng quý giá không? Chính nó đã khiến tôi trở nên thông minh như vậy đó.

Nghe thấy thế, người thợ săn tự đâm vào ngực mình, rên rỉ:

- Tại sao mình lại không nghĩ đến nguyên nhân khiến nó thông minh như vậy cơ chứ?

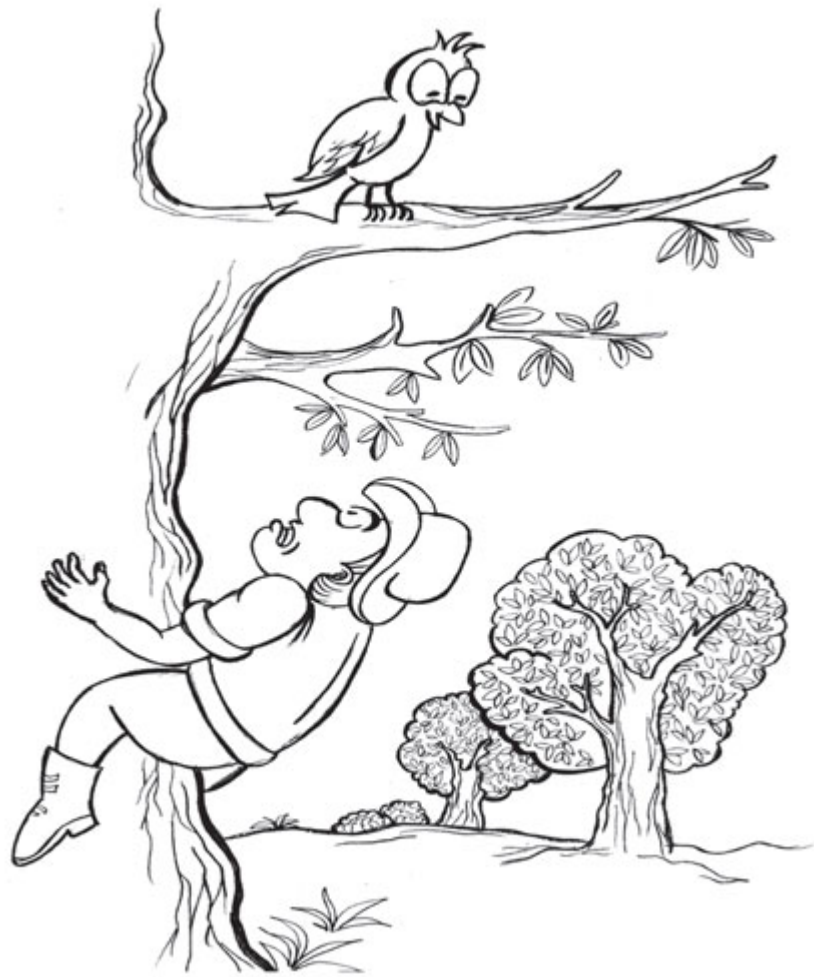
Người thợ săn quyết tâm bắt lại con chim thông minh trên. Thế là anh ta chạy tới dưới gốc cây và cố sức leo lên. Thế nhưng, mới leo được giữa chừng thì anh ta sẩy tay té xuống. Con chim cười giễu anh ta:

- Đồ ngốc! Tôi vừa cho anh ba lời khuyên chân thành mà anh chẳng để vào đầu gì cả. Anh thả tôi rồi lại hối hận là anh đã quên lời khuyên thứ nhất. Anh tin trong miệng một con chim nhỏ như tôi mà lại có một viên ngọc lớn nghĩa là anh đã quên lời khuyên thứ hai. Anh định leo lên cây bắt tôi trong khi anh lại không có khả năng, đó là anh đã quên lời khuyên thứ ba. Anh bị ngã như thế cũng là do anh tự chuốc lấy mà thôi.

Con chim vỗ cánh và nói tiếp:

- Dạy người thông minh một lần còn hơn đánh kẻ xuẩn ngốc một trăm lần.

Nói xong, nó vụt bay đi mất.

Cây sồi và đám lau sậy

Có một cây sồi nọ luôn chế giễu đám lau sậy bên sông rằng:

- Này, các anh bạn thấp bé! Các anh có thấy tôi thật cao to và vĩ đại không? Còn các anh, hãy nhìn lại mình xem, thật gầy yếu và đáng thương quá!

Thế rồi ngày nọ, một trận cuồng phong thổi qua cánh rừng khiến cây sồi to lớn bị bật cả gốc và ngã xuống bên bờ sông. Cây sồi xấu hổ nói với đám lau sậy:

- Tôi thật không hiểu làm sao mà các anh vẫn bình yên trước cơn cuồng phong trong khi tôi lại bị tan tành như thế này.

Lúc bấy giờ, đám lau sậy mới nói:

- Vì anh quá cứng nhắc nên cuối cùng đã bị đánh bại. Còn chúng tôi thì ngược lại. Chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi đến là chúng tôi đã uốn mình theo nó. Chính vì thế, chúng tôi mới có thể tránh được cảnh bị tàn phá như anh.

Hậu quả của sự tham ăn

Có một bầy chim két chuẩn bị bay đến vườn anh đào ăn trộm. Trước khi đi, chim đầu đàn nói:

- Tất cả phải ghi nhớ rằng quả anh đào rất ngon nhưng chúng ta không được quá tham ăn. Nếu chúng ta ở trong vườn quá lâu sẽ bị người trông vườn phát hiện. Lúc đó chúng ta sẽ gặp nguy đấy.

Một con chim tên Na Na ở phía dưới khe lùm bầm:

- Cứ nói hoài à. Ai mà không biết chuyện đó chứ!

Cả bầy bay đến vườn, vô cùng thích thú khi thấy vô số quả anh đào đỏ mọng treo lủng lẳng trên cành. Nhân lúc người trông vườn ngủ gật, chim đầu đàn lén dẫn cả đàn vào vườn.

Được một lúc, chim đầu đàn vỗ nhẹ cánh có ý nhắc nhở cả đàn đã đến lúc phải bay đi. Dù vẫn còn thèm ăn nhưng đã đến lúc cả đàn phải rời khỏi vườn. Chim Na Na cắm cúi ăn, không để ý gì đến hiệu lệnh của chim đầu đàn. Thậm chí, ngay cả khi thấy các bạn đều bay đi cả, nó vẫn quyết định ở lại trong vườn để ăn cho thỏa thích.

Nhưng chỉ một lúc sau, người trông vườn thức dậy. Nhìn thấy Na Na đang ăn trộm anh đào, ông bèn dùng lưới bắt nó.

Trước lúc chết, Na Na than thở:

- Mình thật là ngu ngốc. Chỉ vì tham ăn mà phải đổi cả mạng sống của mình.

Gió và mặt trời

Một hôm, gió và mặt trời tranh cãi nhau về việc ai mạnh hơn. Mặt trời nói:

- Vạn vật sinh trưởng được đều nhờ công của tôi. Tôi là trung tâm của vũ trụ, sức mạnh của tôi là vô địch.

Gió cũng không chịu kém, liền phản bác:

- Tôi đây tiếng tăm lẫy lừng, ai trông thấy đều phải khiếp sợ. Tôi còn có thể tạo ra điện....

Cả hai tranh cãi mãi mà chẳng ai chịu kém ai. Cuối cùng, nhìn thấy bên dưới có một người đi đường, cả hai quyết định rằng nếu ai làm người đó cởi áo ra sẽ là kẻ mạnh hơn.

Gió lấy hơi rồi thổi mạnh làm cây cối trên đường nghiêng ngả, bụi thốc mù trời. Người đi đường liền cài chặt áo và vội vàng rảo bước.

Thấy vậy, gió nghĩ mình vẫn chưa thể hiện hết sức mạnh nên càng thổi mạnh hơn nữa. Áo mở tung ra khiến người đi đường run lấy bầy, càng quần áo chặt thêm. Dù đã thể hiện toàn bộ sức mạnh của mình nhưng gió vẫn không thể làm người đi đường cởi áo ra, mà ngược lại còn khiến anh ta đội mũ che gió lên.

Khi gió đã thấm mệt, mặt trời mới mỉm cười nói:

- Anh làm như thế là không được rồi. Hãy xem tôi đây!

Nói xong, mặt trời bắt đầu chiếu ánh nắng ấm áp xuống mặt đất. Người đi đường vừa nãy còn quần chặt áo khăn giờ cảm thấy ấm áp hơn. Anh cởi bớt nút áo ra và lấy mũ che gió xuống.

Mặt trời vẫn tiếp tục tỏa ánh nắng ấm áp xuống mặt đất. Người đi đường dần thấy nóng lên, rồi sau đó thì mồ hôi đầm đìa. Anh ta nghĩ

trong thời tiết này, nếu cởi áo ra thì sẽ không còn nóng bức khó chịu nữa!
Thế là anh ta liền cởi áo ra.

Con rắn hiếu chiến

Quanh năm suốt tháng rắn chỉ sống ở ngoài đồng. Nó vừa phải vất vả kiếm ăn, vừa phải chịu đựng thời tiết khắc nghiệt. Đến một ngày, rắn quyết định chuyển tới ở nhà con người. Nó nghỉ ở nhà con người ban ngày mát mẻ, buổi tối ấm áp, mà thức ăn lại dồi dào.

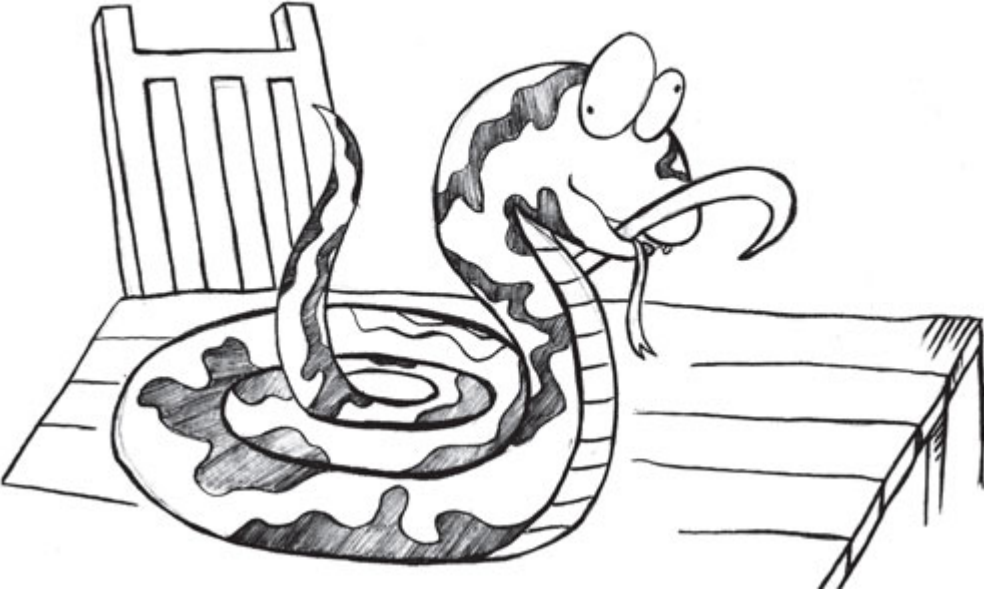
Thế là rắn lập tức rời khỏi đồng ruộng và chuyển đến nhà người thợ rèn trong làng.

Mới chuyển đến nhà mới nên rắn thấy thứ gì cũng thật lạ. Nó phấn khích đi dạo khắp nơi trong nhà người thợ rèn.

Khi đến bên một chiếc bàn, nó phát hiện có một con rắn trông rất giống mình đang nằm ở đó. Nhưng nhìn kỹ, con rắn này không cuộn tròn cũng không nghển cổ lên, chỉ nằm dài một chỗ. Nó còn phát hiện có một vật dài dài ở bên cạnh. Con rắn cảm thấy vô cùng thất vọng khi có kẻ đến trước mình. Nhưng vì không muốn quay về nữa nên nó quyết định đuổi con rắn kia đi để độc chiếm căn nhà. Nó cuộn mình lại, nghển cái cổ như lưỡi liềm lên và nhe hàm răng nhọn hoắt. Tuy nhiên, đối thủ của nó chẳng có phản ứng gì, vẫn điềm nhiên nằm đó. Thế là con rắn phóng đến và cắn đối phương.

Nó cố gắng ngoạm lấy con rắn kia nhưng không làm sao cắn được vẩy của đối thủ. Nó có nhe răng thế nào thì đối thủ cũng không phản ứng gì. Trong lúc cố tìm cách cắn đối thủ thì răng của rắn dần bị gãy hết. Chẳng có gì lạ bởi vì đối thủ của nó hoàn toàn không phải là rắn thật mà chỉ là một chiếc giũa dài hình con rắn mà thôi.

Một lúc sau, con rắn tội nghiệp không còn chiếc răng nào nữa.

Sự hồi hận của ếch

Khi mùa hè đến, đuôi của nòng nọc dần biến mất và nó trở thành ếch.

Ếch đến tìm cóc để học cách lên trời. Cóc nói:

- Nếu người muốn lên trời thì chỉ có một cách duy nhất là nịnh nọt những loài chim tiên trên trời như thiên nga hoặc phượng hoàng để nhờ chúng giúp người một tay.

Ếch ghi nhớ kỹ câu nói của cóc, nhưng khổ nỗi thời gian cứ trôi qua mà nó chẳng có cơ hội thực hiện.

Rồi một ngày nọ, ếch nhìn thấy một con thiên nga đáp xuống bên đầm nước. Nó vui mừng khôn xiết, vội vàng dâng cho thiên nga mấy con tôm con cá mà nó đã chuẩn bị từ trước rồi bắt chuyện.

- Những lễ vật này nhỏ nhặt không đáng kể, mong là... – Dáng vẻ của ếch tựa như thần dân lần đầu tiên được trông thấy vua, không dám nhìn thẳng còn nói năng thì nhỏ nhẹ.

Thiên nga vô cùng cảm động:

- Hiếm thấy ai có tấm lòng hiếu kính với ta như người. Từ ngày ta bị thương cho đến nay, người là kẻ đầu tiên đến thăm ta đấy.

- Bị thương? - Ếch ngược mắt nhìn và phát hiện một bên cánh của thiên nga bị xệ xuống, máu chảy đầm đìa. Xem ra, chỉ có phép màu mới giúp cho thiên nga bay trở lại được.

- Hừ! - Ếch trở mặt nói với thiên nga. - Thăm hỏi người ư? Hiếu kính với người ư? Ta được cái gì chứ?

Nói xong, ếch mang theo tôm cá nhảy xuống nước mất dạng.

Khi trở về, ếch càng nghĩ càng tức giận. Vài ngày sau, ếch tìm đến chỗ thiên nga trú, định chế giễu mấy câu cho đỡ tức. Nào ngờ khi ếch chưa kịp mở miệng thì thiên nga đã dang rộng đôi cánh bay vút lên trời cao.

Ếch vô cùng hối hận nhưng đã quá muộn. Nó không ngừng oán trách bản thân:

- Mình thật hồ đồ! Thật quá hồ đồ! Sao mình không nghĩ sẽ có ngày thiên nga khỏe lại và có thể bay lên trời cao cơ chứ!

Bình sắt và bình gốm

Bình gốm được mua về để đựng nước còn bình sắt để đựng than. Dù được mua về khá lâu nhưng cả hai đều chưa được sử dụng. Chúng cứ nằm mãi trong kho chờ ngày tháng trôi qua.

Một hôm, bình sắt nói với bình gốm:

- Chúng ta cùng đi du lịch nhé!

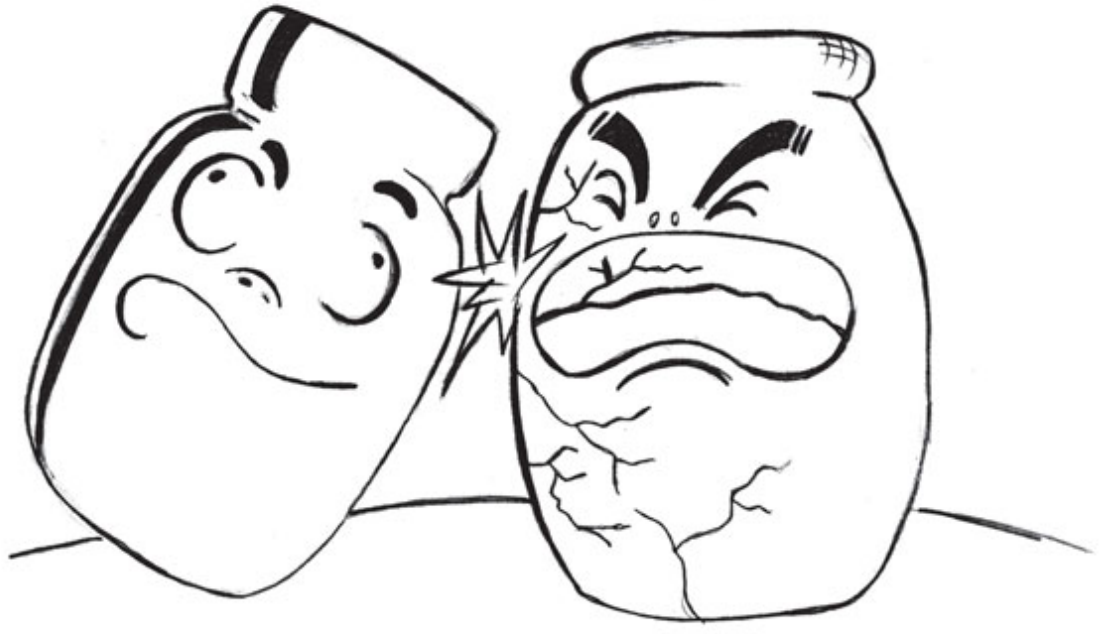
Bình gốm thắc mắc không hiểu vì sao bình sắt lại nảy ra ý định đó mà còn lại mời nó đi cùng nữa. Nó bần thần bởi hình dáng của cả hai tuy giống nhau nhưng tính chất và công dụng thì lại khác xa nhau. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng bình gốm nhẹ nhàng từ chối bởi vì nó biết ở bên lò lửa sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất, tránh mọi va chạm có thể làm mình vỡ vụn. Nó bèn nói với bình sắt:

- Anh cứng cáp hơn tôi rất nhiều. Không gì có thể làm thương tổn anh, còn tôi thì không được vậy đâu. Ý tốt của anh tôi xin ghi nhận.

Bình sắt nói:

- Tôi sẽ bảo vệ anh mà. Nếu có vật gì cứng chuẩn bị va vào anh thì tôi sẽ che chở cho anh. Đảm bảo anh sẽ bình yên vô sự.

Bình gốm thấy bình sắt nói cũng có lý nên đồng ý lên đường. Cả hai sóng bước đi trên đường nhưng chưa được bao lâu thì chúng đã va vào nhau. Cú va chạm mạnh khiến bình gốm đau đớn vô cùng. Nó vừa định lên tiếng trách móc thì bình sắt va vào nó thêm một lần nữa. Thế là toàn thân nó biến thành một đồng mảnh vỡ.

Con hươu ngu xuẩn

Sư tử bị bệnh nên phải nằm nghỉ trong hang. Ngày nọ, nó nói với cáo - kẻ kết giao thân thiết của nó xưa nay:

- Nếu anh muốn tôi mau chóng khỏe lại thì anh hãy dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa con hươu to nhất rừng đến đây. Sau khi ăn thịt được nó, tôi sẽ khỏe lại ngay.

Nghe vậy, cáo bèn đi vào rừng. Khi nhìn thấy một con hươu lớn đang tung tăng trong rừng, nó bước đến chào hỏi:

- Tôi muốn báo cho anh biết một tin vui. Anh biết không, vua sư tử của chúng ta đang bị bệnh rất nặng, sắp chết rồi. Ông ta đang suy nghĩ xem ai xứng đáng kế thừa vương vị. Ông ta bảo rằng lũ lợn rừng ngu xuẩn chẳng biết gì, gấu thì lười biếng, báo chỉ được cái hung dữ, còn hổ thì lại kiêu ngạo. Rốt cuộc, chỉ có hươu nhà anh là thích hợp với ngai vàng. Thân thể hươu to lớn, khỏe mạnh, đôi sừng của hươu khiến tất cả đều khiếp sợ. Chà, tại sao tôi lại nhiều chuyện thế này nhỉ? Nhưng mà nhất định anh sẽ trở thành vua đấy. Tin này tôi nói với anh đầu tiên đấy, anh tính báo đáp tôi thế nào đây? Nếu anh tin tưởng tôi, tôi khuyên anh nhanh chóng đi tiễn ông ta lần cuối.

Hươu chẳng may nghi ngờ về những lời nói của cáo. Nó liền đi vào hang sư tử mà không hề nghĩ đến những hiểm nguy đang rình rập. Khi nó vừa đến cửa hang, sư tử bất thành linh xông ra vồ lấy nó. Hươu hốt hoảng thoái lui và chạy thục mạng vào rừng sâu nhưng phần tai nó cũng đã bị xé toạt mất một mảng lớn.

Ngày hôm sau, sư tử bèn năn nỉ cáo hãy nghĩ cách khác để lừa hươu đến một lần nữa. Cáo nói:

- Việc anh nhờ tôi thật sự rất khó. Nhưng mà thôi, tôi cũng cố sức giúp anh lần nữa xem sao.

Thế là cáo đánh hơi để tìm dấu tích của hươu, lòng không ngừng toan tính. Chạy một hồi, nó nhìn thấy hươu đang nghỉ dưới một tán cây. Cáo lân la bước đến trước mặt hươu. Vừa nhìn thấy cáo, hươu tức giận la lớn:

- Người đừng hòng đến đây lừa ta lần nữa! Người mà đến gần ta thêm một bước, ta sẽ không để người sống nữa đâu. Người đi mà gạt những kẻ khác, đi mà kêu họ làm vua!

Cáo nói:

- Sao anh lại nhát gan như vậy? Lẽ nào anh lại nghi ngờ tôi, nghi ngờ một người bạn tốt của anh sao? Sư tử nắm lấy tai anh chẳng qua chỉ là muốn nói với anh vài lời khuyên chân thành liên quan đến chuyện vương vị mà thôi. Ngay cả một cái vuốt yếu đuối bất lực anh cũng chịu không nổi sao? Bây giờ sư tử đang rất giận anh. Ông ta muốn đem vương vị chuyển cho sói đấy! Mau đi thôi, anh không cần phải sợ hãi như thế. Tôi thề với anh, sư tử quyết không hại anh đâu. Sau này thế nào tôi cũng đến hầu hạ anh.

Thế là cáo lại lừa được con hươu tội nghiệp thêm một lần nữa.

Vừa bước vào hang, hươu đã bị sư tử vồ lấy. Cáo đứng bên cạnh nhìn thấy trái tim hươu văng ra bèn lấy trộm ăn. Sau khi ăn xong mình hươu, sư tử quay sang tìm trái tim nhưng không thấy. Cáo đứng xa nói:

- Con hươu này không có trái tim đâu, anh đừng tìm cho mệt. Nó dám hai lần đến nhà anh thì làm sao nó còn có tim được!

Thi ân và báo đáp

Có một con chim bồ câu uống nước ở một khe nước nhỏ. Nó nhìn thấy một con kiến đang chơi với giữa dòng nước. Đối với con kiến, khe suối nhỏ cũng là đại dương mênh mông. Con kiến cố sức vùn vẩy nhưng không làm sao tới bờ được. Bồ câu bèn ngậm một cọng cỏ gần đó, thả xuống chỗ kiến đang gặp nạn. Nhờ đó mà kiến thoát chết.

Một thời gian sau, trong lúc bồ câu đang đậu trên cây thì có một người thợ săn đi ngang qua. Nhìn thấy bồ câu, ông ta vui mừng giương cung lên nhắm bắn. Kiến nhìn thấy mối nguy của bồ câu, vội cắn thật mạnh vào bắp chân người thợ săn. Ông ta giật mình kêu lên. Bồ câu nhận ra mối nguy hiểm, liền vỗ cánh bay mất.

Gà và viên trân châu

Một hôm, gà thức dậy sớm đi tìm thức ăn. Nó bới móc mọi kẽ để lót đầy bụng cho cả đàn con. Thế rồi nó phát hiện ra một viên trân châu nằm trong đồng lá cây. Nó tiếc rẻ nói:

- Nếu chủ của mày tìm thấy mày thì nhất định ông ấy sẽ rất vui mừng đấy. Nhưng thứ ta muốn tìm là gạo chứ không phải là mày. Đối với ta, mày không có chút ích lợi gì! Tất cả trân châu trên thế giới này đều không thu hút ta bằng một hạt gạo.

Trong khi đó, con chó săn chạy vào rừng tìm con thú mà ông chủ nó vừa bắn được. Trên đường đi, nó trông thấy một túi vàng. Nó chạy đến ngửi ngửi rồi nói:

- Ô, mình cứ tưởng tìm được con thú săn mà chủ mình vừa mới bắn trúng chứ. Nhưng mà tìm được cái này chắc hẳn ông chủ sẽ rất hài lòng. Biết đâu mỗi ngày mình còn được thưởng mấy khúc xương.

Thế là nó quyết định tha túi vàng về cho chủ.

Ông chủ vừa vuốt ve chó săn vừa nói:

- Mày thật là giỏi! Ta sẽ lấy một thỏi vàng trong số này để may cho mày một bộ quần áo đẹp nhất nhé.

Con chó săn lắc đầu, nói:

- Không, nếu mà ông chủ không thấy phiền thì tôi muốn mỗi bữa được ăn vài khúc xương.

Người chủ vui vẻ đồng ý. Và từ đó, mỗi ngày chó săn đều được gặm xương.

Áp lực và tiềm lực

Ngày nọ, một người đàn ông ra chợ và mua được một con ngựa bồm xanh rất đẹp. Ông tin rằng chỉ cần trải qua một thời gian huấn luyện là con ngựa đó sẽ trở thành một con thiên lý mã.

Nhưng rồi mấy tháng qua đi, dù ông áp dụng biện pháp gì thì thành tích của con ngựa vẫn không được như mong muốn. Ngày nọ, ông nói với con ngựa bồm xanh:

- Này anh bạn, anh nên luyện tập chăm chỉ! Chứ cứ tiếp tục thế này thì anh sẽ bị loại đấy!

- Hết cách rồi! Tôi đã cố gắng hết mức rồi. - Con ngựa bồm xanh chau mày đáp.

- Thật không?

- Thật. Tôi đã dùng cạn sức rồi.

Ngày hôm sau, ông lại dắt con ngựa ra đồng huấn luyện. Khi con ngựa bồm xanh cất vó chạy thì nó nghe thấy từ phía sau vang lên một tiếng gầm như sấm. Con ngựa quay lại nhìn thì thấy một con sư tử đực hung dữ đang chạy như bay về phía nó. Thế là nó hốt hoảng tung vó chạy thục mạng.

Tối đến, con ngựa bồm xanh thở hổn hển nói với người chủ của mình:

- Thật nguy hiểm quá, hôm nay suýt nữa tôi đã làm mồi cho sư tử rồi!

Người chủ mỉm cười đáp:

- Nhưng hôm nay anh đã chạy vượt ngày hôm qua một quãng rất xa đấy!

- Thật à? Có thật hôm nay tôi đã chạy vượt ngày hôm qua không?

Con ngựa rất vui mừng khi nghe được điều đó. Từ hôm ấy, mỗi lần luyện tập, nó đều nghĩ có một con sư tử đuổi theo ở phía sau. Và sau này, quả nhiên nó đã trở thành một con thiên lý mã.

Đôi cánh của gà

Ngày xưa gà cũng có một đôi cánh để bay như các loài chim khác.

Lần nọ, gà bất cẩn nên bị con người bắt được. Con người mang gà về nhà rồi nhốt vào một cái chuồng. Mỗi ngày, người đều mang thức ăn ngon đến cho gà. Gà cứ thoải mái ăn mà chẳng đắn đo suy nghĩ gì. Nó vừa ăn vừa nghĩ: *“Ở đây thật thoải mái, thức ăn lại ngon! Vậy thì có sao mình phải ra ngoài để dãi nắng dầm mưa kiếm ăn cả ngày cơ chứ”*.

Vì vậy, khi được người thả ra, gà không muốn chạy trốn nữa. Từ sáng đến tối, nó cứ quanh quẩn trước cửa nhà đợi thức ăn.

Thời gian cứ trôi qua, do không sử dụng đôi cánh nên cánh của gà dần thoái hóa đi, không còn bay được nữa.

Châu chấu và cú mèo

Có một con cú mèo sống gần một con châu chấu. Mỗi tối, cú mèo ra ngoài kiếm ăn còn vào ban ngày thì nó ngủ trong tổ. Một hôm, lúc nó đang ngủ say thì bị tiếng kêu của con châu chấu làm cho thức giấc. Không thể ngủ được, nó liền cầu xin con châu chấu đừng kêu nữa. Nhưng châu chấu hoàn toàn bỏ qua lời cầu khẩn đó, nó cứ kêu mãi không ngừng. Cú mèo càng thỉnh cầu thì châu chấu lại càng kêu to. Cú mèo tức điên lên, mới nghĩ ra một kế hay. Nó trở giọng nói với châu chấu:

- Nghe giọng hát êm tai của anh, tôi không sao ngủ được nữa rồi. Giọng hát của anh giống như tiếng đàn của thần Apollo vậy. Tôi sẽ mang bình rượu tiên để uống một bữa cho thỏa thích. Nếu anh không ngại thì mời lên đây cùng uống với tôi.

Lúc đó, châu chấu đang rất khát, lại được khen ngợi nên nó không nghĩ ngợi gì mà bay thẳng đến chỗ cú mèo. Vừa thấy bóng dáng châu chấu, cú mèo xông tới giết chết châu chấu.

Cáo và sơn dương

Ngày nọ, cáo sẩy chân ngã xuống giếng. Dù cố gắng vùng vẫy thế nào thì nó cũng không leo lên được nên đành phải nằm dưới đó chờ. Ngày hôm sau, có một con sơn dương đang tìm nước uống đi ngang qua cái giếng. Con sơn dương cúi đầu nhìn xuống thì thấy cáo đang bám vào thành giếng. Khi nghe sơn dương hỏi nước giếng có uống được không, cáo thấy cơ hội đã đến. Dù trong lòng mừng rỡ nhưng bề ngoài, nó tỏ ra bình thản và hết sức khen nước giếng ngon. Nó nói đây là nước giếng ngon nhất mà nó từng được uống và khuyên sơn dương mau xuống giếng cùng nó để uống cho thỏa thích.

Sơn dương đang rất khát nước nên nghe thấy vậy, nó nhảy ngay xuống mà không chút đắn đo. Nhưng sau khi đã uống no nước, con sơn dương mới nhận ra không có đường nào để lên. Nó đành phải cùng cáo bàn tính cách leo lên.

Cáo đã chuẩn bị từ trước nên xảo quyết nói:

- Tôi có một cách, anh dùng chân trước bám vào thành giếng rồi đưa thẳng sừng lên, tôi sẽ từ lưng anh nhảy lên khỏi giếng, sau đó tôi sẽ kéo anh lên, như thế chẳng phải cả hai chúng ta sẽ được thoát nạn sao?

Sơn dương đồng ý với đề nghị của cáo. Nó để cáo giẫm lên chân sau của mình, leo thẳng lên lưng, nhảy lên sừng rồi phóng thẳng lên khỏi miệng giếng. Sau khi lên khỏi giếng, cáo quay lưng định bỏ đi một mình. Sơn dương mắng cáo nói không giữ lời. Cáo quay lại nói:

- Này anh bạn, nếu đầu óc của anh cũng hoàn mỹ như bộ râu tuyệt đẹp của anh thì anh sẽ không đến nỗi mù quáng nhảy xuống giếng trước khi chưa tìm ra được lối thoát đâu.

Sói và dê

Ngày nọ, sói đi dạo bên ngoài tìm cách tấn công vào chuồng dê bên trong trang trại. Nhưng chưa kịp nhảy vào thì nó đã bị một con chó chặn dê xông ra cản. Sói hết hoảng tìm cách tháo thân nhưng cũng phải mang theo mình nhiều vết thương nghiêm trọng. Sói chạy tìm một nơi tương đối an toàn để liếm láp vết thương của mình. Dù đã một đêm trôi qua nhưng sói vẫn không thể cử động được, nó rên rỉ đau đớn. Lại một ngày nữa trôi qua, sói vẫn không thể đi lại được nên chẳng có thứ gì để ăn, cũng không có lấy một ngụm nước nào.

“Cứ thế này thì mình không chết đói cũng sẽ chết khát mất thôi! Cố hòng mình khô đến bốc khói rồi!” - Sói rên rỉ.

Nhưng một lúc sau, sói nhìn thấy bóng dáng một con dê con đang đứng đằng xa xa. Nó bèn lên tiếng cầu xin:

- Cậu dê ơi! Tôi khát quá. Cậu có thể đến con sông nhỏ gần đây lấy một ít nước được không? Tôi sẽ mang ơn cậu suốt đời!

Dê con giật mình khi nhìn thấy cảnh sói nằm trên bãi cỏ. Nhớ đến cảnh náo động tối hôm trước, nó không khỏi sợ hãi. Sói tiếp tục nói với giọng mềm mỏng:

- Tôi biết cậu tốt bụng nhất trên thế gian này. Tôi chỉ nhờ cậu lấy cho tôi một ít nước thôi. Sau khi uống nước xong, tôi sẽ tự mình đi tìm thức ăn, không làm phiền cậu nữa đâu.

Dê con quay mình bỏ chạy, không quên ném lại câu nói:

- Lấy nước cho người uống xong thì ta sẽ trở thành mồi ngon của người mà thôi.

Công lao

Người nông dân nọ nuôi một con gà trống rất có giọng gáy rất oai phong.

Ngày nào nó cũng báo đúng giờ để người chủ thức dậy. Để cảm ơn công lao của gà trống, mỗi sáng người chủ đều thưởng cho nó một nắm đậu nành. Một hôm, người chủ vãi đậu nành ra sân nhưng gà trống lại không chịu ăn. Người chủ mới hỏi gà tại sao lại như vậy. Gà trống ngẩng cao đầu kiêu ngạo đáp:

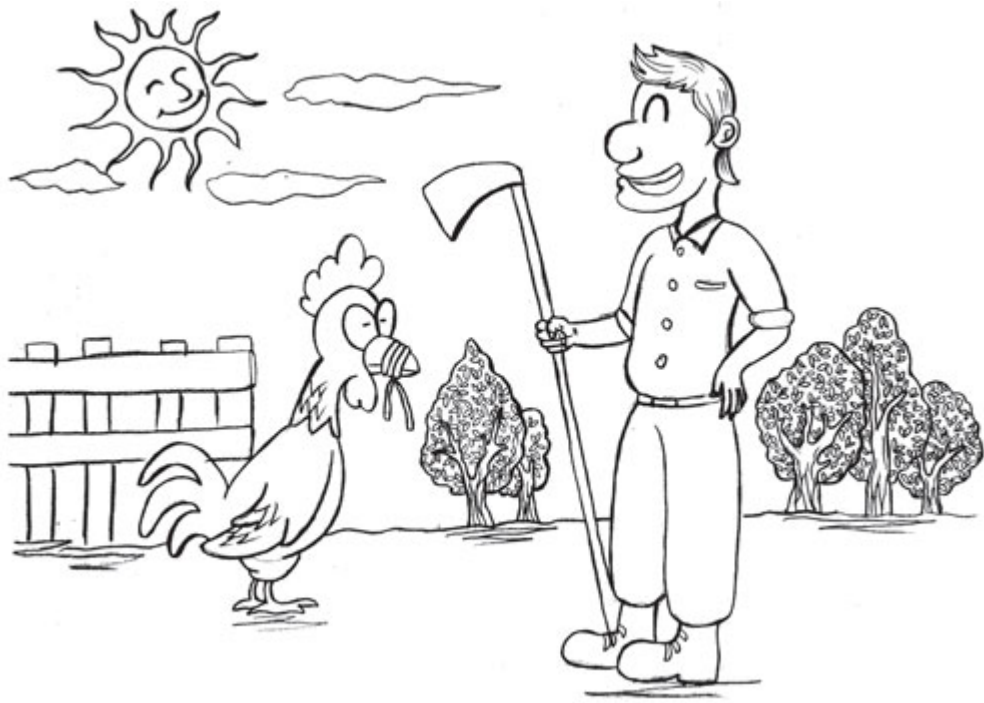
- Ông không thể cho tôi ăn thứ rẻ tiền này mãi được. Nhờ tôi gáy nên trời mới sáng. Nếu không có tôi, ông sẽ thức dậy trễ và sẽ không thể ra đồng cày cấy được. Lúc đó, ông chẳng có gì để thu hoạch cả. Nói cách khác, tôi là ân nhân của ông nên ông phải cho tôi ăn thức ăn ngon nhất.

Người chủ không nói gì. Tối hôm đó, ông lấy một đoạn dây đay cột chặt mỏ gà trống lại.

Sáng hôm sau, người chủ vẫn thức dậy như thường lệ và mang dụng cụ ra đồng làm việc. Khi đi ngang qua chuồng gà, ông nói với gà trống:

- Lạ quá, tại sao hôm nay mày không gáy mà trời vẫn sáng thế này?

Gà trống đỏ mặt tía tai, xấu hổ không dám nói gì.

Bánh xe và bông vụ

Ngày nọ, có một cái bông vụ màu vàng lặn đến bên cạnh một bánh xe đen sì. Nó nhón mình lên hỏi bánh xe:

- Này, anh bạn đen sì ơi, anh có bản lĩnh gì vậy?

Bánh xe tự tin đáp:

- Xoay tròn. Anh bạn nhỏ xinh đẹp, nghe nói anh cũng có tài xoay tròn, đúng không?

Bông vụ vênh váo tự đắc đáp:

- Đúng rồi! Tôi xoay tròn nhanh như bay, có thể nói là đứng đầu thiên hạ. Một phút tôi có thể xoay mấy trăm vòng. Số vòng quay một giờ đồng hồ của tôi e là còn nhiều hơn sao trên trời nữa đấy! Còn anh thì sao? - Bông vụ nhìn bánh xe với ánh mắt khinh thường.

Bánh xe từ tốn đáp:

- Tôi à, một phút chỉ quay khoảng chục vòng. Một tiếng không nhiều hơn hai nghìn vòng.

Nghe vậy, bông vụ tỏ vẻ coi thường:

- Thế thì xem ra tôi giỏi hơn anh rồi!

Bánh xe cười to rồi nói:

- Ai hơn ai kém cần phải xem thực tế mới biết được.

Bông vụ tỏ vẻ nghi ngờ, bèn hỏi:

- Anh nói vậy nghĩa là sao?

Bánh xe nói:

- Nếu lấy tốc độ xoay tròn mà nói thì anh xoay nhanh như bay, tôi không thể bì anh được. Nhưng khi tôi xoay tròn một vòng thì tôi sẽ tiến về phía trước một bước dài; nếu tôi xoay tròn liên tục thì tôi sẽ không ngừng tiến lên. Còn anh thì sao? Mặc dù tốc độ xoay tròn của anh rất nhanh nhưng rốt cuộc anh cũng chỉ xoay ngay tại chỗ mà thôi!

Tranh luận

Có bốn con rùa cùng nằm trên một khúc gỗ khô trôi bồng bềnh giữa sông trò chuyện với nhau.

Con rùa thứ nhất nói:

- Khúc gỗ này thật kỳ diệu! Nó chuyển động như một vật thể sống.

Con thứ hai sửa lại:

- Anh bạn nói không đúng rồi. Thứ chuyển động không phải là gỗ mà là dòng sông. Nó đang chảy ra biển đấy. Chính nước sông đã đẩy khúc gỗ chuyển động.

Con rùa thứ ba tiếp lời:

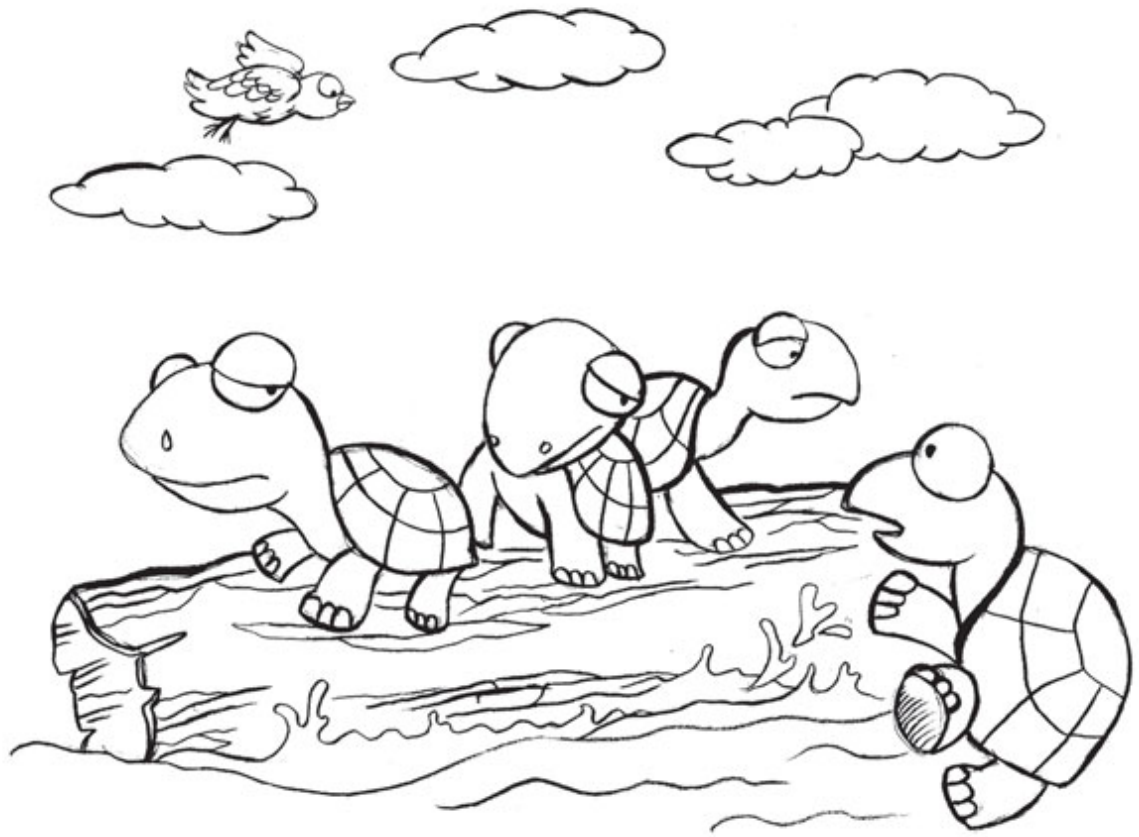
- Cái chuyển động không phải khúc gỗ cũng không phải nước sông mà chính là cảm nhận trong lòng chúng ta thôi.

Ba con rùa tranh luận rất sôi nổi mà vẫn chưa thống nhất ý kiến. Thấy con thứ tư này giờ vẫn im lặng lắng nghe, chúng liền quay sang hỏi ý kiến.

Con thứ tư nói:

- Các anh nói đều đúng cả! Chuyển động là do cây gỗ, do nước và cũng do cảm nhận của chúng ta.

Ba con rùa còn lại giận tím mặt vì không con nào chịu rằng mình chỉ nói đúng một phần. Thế là cả ba con hợp sức đẩy con rùa thứ tư xuống sông.

Ba cành cây

Có một chàng trai nọ muốn tự kết liễu đời mình. Nửa đêm, anh ta đi vào khu rừng sau nhà để treo cổ.

Khi anh ta vừa buộc sợi dây thừng vào cành cây thì bỗng có một tiếng nói cất lên:

- Anh bạn trẻ thân mến! Anh đừng treo cổ ngay trên thân tôi. Có một đôi chim nhỏ đang làm tổ trên cành cây của tôi đấy! Tôi rất vui vì có thể bảo vệ chúng. Nếu như anh treo cổ ở đây thì tôi sẽ bị gãy mất, tổ chim cũng sẽ không giữ được. Xin anh hiểu và tha cho tôi, cũng như hãy thương xót đôi chim nhỏ kia!

Người thanh niên nghe vậy cũng động lòng từ tâm. Anh ta bèn bỏ cành cây đó để đi tìm một cành cây khác cao hơn. Nhưng đúng lúc anh ta buộc sợi dây lên thì cành cây này nói:

- Anh bạn trẻ, xin hãy thông cảm cho tôi! Mùa xuân sắp đến rồi, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ nở hoa và trở thành nơi vui chơi của bầy ong. Chúng đến lấy mật và mang lại cho tôi niềm vui rất lớn. Nếu như anh treo cổ ở đây thì tôi sẽ bị oằn xuống, mấy nụ hoa cũng sẽ bị hủy hoại hết. Như vậy thì bầy ong sẽ vô cùng thất vọng.

Người thanh niên nghe vậy đành lặng lẽ leo lên cành cây thứ ba. Dù anh ta chưa buộc sợi dây thừng vào nhưng cành cây đã mở miệng nói:

- Anh bạn trẻ ơi, xin hãy thấu hiểu cho tôi! Tôi vươn thân mình ra xa để mang lại bóng mát cho những người đi đường. Điều này mang lại niềm vui rất lớn cho tôi. Nếu anh treo cổ ở đây, tôi sẽ bị gãy mất. Sau này tôi sẽ không còn có được niềm vui này nữa.

Nghe vậy, người thanh niên bắt đầu suy nghĩ. Anh ta hỏi bản thân: *“Sao mình lại muốn tự sát cơ chứ? Chỉ vì mình đã phải chịu nhiều đau*

khô ư? Nhưng mà ngay cả cành cây còn yêu cuộc sống và quan tâm đến mọi sự vật quanh mình như thế, vậy thì sao mình lại...”.

Nghĩ thế, anh ta bèn rời khỏi khu rừng.

Mãng xà và báo

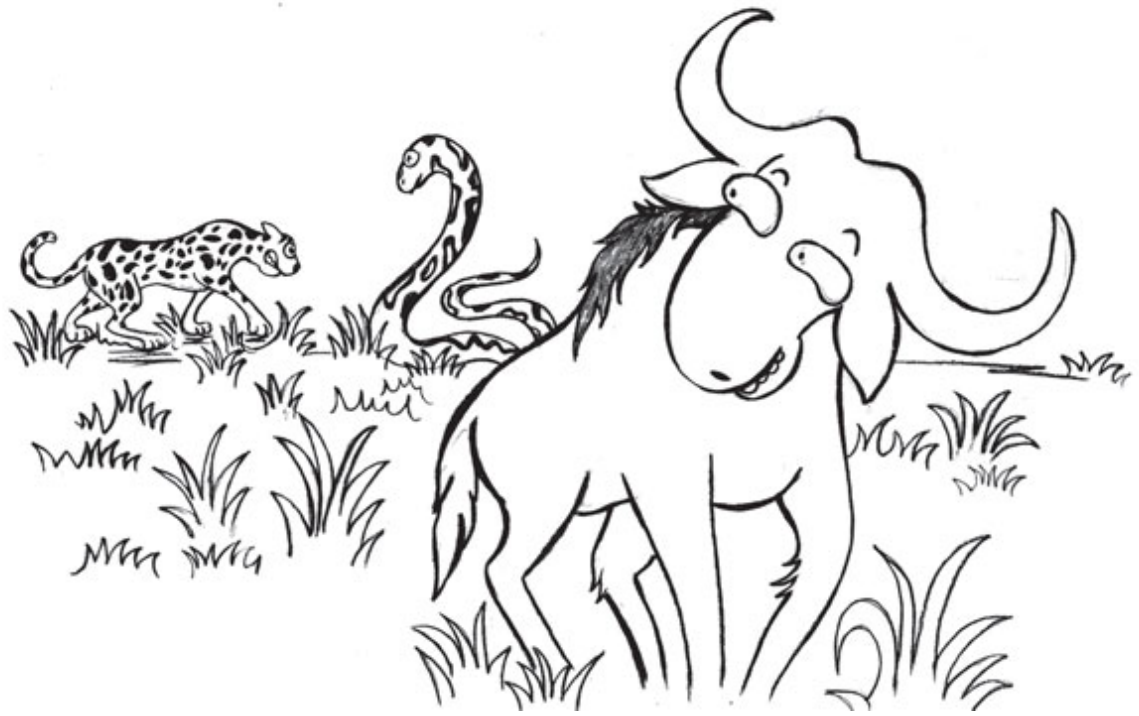
Trong khu rừng nguyên sinh nọ có một con mãng xà và một con báo đang cùng rình rập để vồ một con linh dương. Báo nhìn mãng xà, mãng xà nhìn báo, mỗi con đều có tính toán riêng.

Báo nghĩ: “*Nếu mình muốn ăn thịt được linh dương thì trước tiên cần phải tiêu diệt mãng xà*”. Trong lúc đó, mãng xà cũng nghĩ: “*Nếu muốn ăn thịt linh dương thì trước tiên, mình cần phải tiêu diệt báo*”. Thế là gần như cùng lúc, báo và mãng xà nhảy bổ vào nhau.

Báo và mãng xà không ngừng cắn xé lẫn nhau. Báo cắn vào gáy mãng xà và nghĩ: “*Nếu mình không ra sức cắn, mình sẽ bị mãng xà quăn chết*”. Còn mãng xà thì cố sức quăn lấy thân báo và nghĩ: “*Nếu mình không quăn hết sức, mình sẽ bị báo cắn chết mất*”. Vậy là hai con đều liều mạng cắn và quăn chặt đối phương. Từ xa, linh dương nhìn thấy tất cả. Nó bình tĩnh bước đi, bỏ mặc báo và mãng xà quăn nhau trên đất. Mãi mê với cuộc chiến, chúng không để ý thấy con mồi của mình đã bỏ đi.

Trông thấy trận chiến của báo và mãng xà, người đi săn không khỏi suy tư. Ông nói:

- Nếu chúng mày cùng vồ con mồi chứ không phải vồ nhau, sau đó chia đều con mồi thì chúng mày sẽ không chết. Nếu chúng mày cùng bỏ đi và tha con mồi thì chúng mày cũng không chết. Nếu một trong hai con chúng mày bỏ đi, con còn lại vồ con mồi thì chúng mày cũng không chết. Nếu khi chúng mày ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề mà buông nhau ra thì chúng mày cũng sẽ không chết. Kết cục bi thảm của chúng mày chính là do chúng mày không biết khiêm nhường để rồi biến chuyện thường tình thành trận chiến một mất một còn.

Sĩ diện của con quạ

Ngày xưa, tất cả các loài chim trong rừng đều không biết hát. Ngày nọ, có một con sơn ca từ đâu bay đến. Sơn ca hát rất hay, giọng hát của nó du dương trầm bổng làm xao xuyến mọi loài vật trong rừng.

Thế là tất cả các loài chim đều nhất trí mời sơn ca dạy chúng hát. Không thể từ chối lời khẩn cầu tha thiết của các bạn nên sơn ca đã nhận lời.

Ngày đầu tiên, sơn ca quyết định dạy nốt nhạc. Nó hát lên một tiếng, các loài chim khác cũng hát theo một tiếng. Dạy được một lúc, sơn ca muốn kiểm tra tình hình học tập của các học trò nên yêu cầu từng con đứng lên hát thử. Quạ được chỉ định đầu tiên. Nó bẽn lẽn đứng dậy và khẽ hát một tiếng. Do quạ quá ngượng ngùng nên nốt nhạc mà nó phát ra bị lạc điệu. Tất cả các loài chim có trong phòng đều cười ồ lên. Quạ xấu hổ đến nỗi đỏ mặt tía tai lên, nó thầm nghĩ: “*Ôi! Thật mất mặt quá! Ngượng chết được!*”.

Chim sơn ca ngăn không cho các loài chim khác cười. Để sửa lỗi của quạ, nó mời quạ hát to lên một lần nữa. Quạ nghĩ thầm: “*Đây chẳng phải là cố tình làm mình mất mặt sao? Mình không muốn bị xấu hổ thêm một lần nào nữa!*”. Lòng đầy tức giận, nó im lặng bay đi. Từ đó, nó không bao giờ bén mảng đến lớp học của chim sơn ca nữa.

Sau đó chim sơn ca lại bảo những con chim khác hát. Rất nhiều loài chim cũng bị lỗi như quạ. Chúng phát âm bị lạc giọng trong những lần đầu và cũng bị các loài khác chế giễu. Thế nhưng, những con chim đó không bay đi như quạ mà ở lại rút kinh nghiệm, chăm chỉ nghe theo lời chỉ bảo của sơn ca, nhẫn nại học tiếp.

Về sau, các loài chim trong rừng đều biết hát. Chúng hòa điệu cùng nhau tạo nên những bản nhạc thật vui tai. Duy chỉ có một mình quạ đến

bây giờ vẫn không biết hót, thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng như bị lạc giọng ngày xưa.